

Giới thiệu Tình Sâu Sao Lưu Luyến

Tình cảm của anh trong tác phẩm Tình Sâu Sao Lưu Luyến của tác giả Lam Chi Noãn chính là nỗi nhớ khảm sâu tận xương, lưu luyến không quên. Tần Diệc Phong anh nói rất đúng, từ trước tới giờ em đều tự mãn như vậy. Đã nhiều năm không gặp, thà rằng đừng nên gặp lại bởi gặp rồi hai bên lại như người xa lạ. Thực ra đây là câu chuyện ngôn tình sủng ngọt ngào mà tôi thích nhất... Mời bạn đọc truyện cùng tác giả nhé.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Mở Đầu

Trước giờ sân bay chính là nơi để đón tiễn, nhìn máy bay từ từ bay cao và xa dần, giờ khắc này, cuối cùng tôi cũng hiểu, tình yêu của tôi đã bay đi, đến một đất nước hoàn toàn xa lạ, vĩnh viễn không về nữa.

Tôi không ngờ tôi và anh sẽ kết thúc như vậy, mặc dù trước khi đến sân bay tôi đã chuẩn bị tâm lý, nhưng lúc này, khi tôi đứng một mình trước cửa sổ rộng lớn, vẫn không thể chống lại nỗi đau kéo tới theo mỗi nhịp tim đập, chỉ biết ôm mặt khóc.

Thì ra đây là ly biệt, thì ra cảm giác đau lòng là như thế này, thì ra chúng ta chia tay như vậy, thì ra em không hề kiên cường như em vẫn tưởng, thì ra...

Tạm biệt, mối tình đầu đẹp như hoa mùa nở giữa hè của tôi, tạm biệt, Tần Diệc Phong em yêu sâu nặng nhất.

Chỉ mong anh cứ thế rời khỏi thế giới của em, vĩnh viễn đừng quay lại trêu chọc em nữa.

Nhưng sau này em mới hiểu được, nhiều lúc, cái chúng ta vẫn cho rằng là kết thúc của câu chuyện, chỉ là khởi đầu cho một câu chuyện khác mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Người Cũ Trở Về

Edit: Thổ Lạt

Tôi cũng không nhớ ai đã từng nói với tôi câu này, tất cả những cuộc gặp gỡ trên đời, vốn đều là gặp lại sau khi xa cách lâu ngày.

Nhiều năm sau, tôi gặp lại chàng trai khiến tôi của tuổi mười tám vừa gặp đã yêu. Anh phong độ nho nhã đứng ở trung tâm sáng nhất bữa tiệc, tiến lên gật đầu chào hỏi khách khứa, khi ăn uống lộ ra vẻ xa cách khó thấy.

Bữa tiệc hôm nay là để ăn mừng công ty SK sắp mở rộng thị trường ở thành phố S, các doanh nhân có tiếng trong thành phố đều tề tựu đông đủ, cũng chỉ vì tổng giám đốc SK vừa rời Đức về nước Tần Diệc Phong. Thân thoai trong mắt giới doanh nhân, con cưng của thượng đế.

Tôi đứng ở một góc không người, nhìn anh thật kỹ không kiêng nề gì, thật sự là anh, đã trở lại.

Dưới ánh đèn hoa lệ, anh tuấn mỹ như thần, đồ vest trắng làm nổi bật dáng người cao lớn của anh. Có lẽ do vô ý, tôi chạm phải ánh mắt thoáng qua của anh.

Ánh mắt của anh lạnh lùng đến đáng sợ, chỉ trong nháy mắt, tôi cảm thấy toàn thân lạnh toát, bất giác rung mình, vội dời mắt.

Đang hoảng sợ, một bàn tay khẽ chạm vào tôi: "Mạn Mạn, thấy chán rồi à?"

"Tôi quay đầu lại, cười với anh: "Không có." Dừng một lát, nhớ đến ánh mắt như hàn băng khi nãy, tôi vẫn nói: "Tiêu Viễn, em thấy hơi ngọt ngào, em ra ban công hít thở không khí."

"Anh đi cùng em." Tiêu Viễn nhìn tôi rất dịu dàng.

"Không cần đâu." Tập đoàn nhà họ Tiêu và SK có nhiều vụ hợp tác làm ăn, hôm nay cũng là dạ hội rất quan trọng với nhà họ Tiêu. Tôi hiểu rõ ý nghĩa của ngày hôm nay với Tiêu Viễn, nên chỉ cười từ chối ý tốt của anh.

Tiêu Viễn biết tính tôi, cũng không cố chấp nữa, hôn nhẹ lên trán tôi, nói: "Chờ anh xong việc sẽ tìm em."

Tôi gạt đầu, một mình đi ra ban công. Rời khỏi nơi nhộn nhịp kia, tôi liền thấy cả người thoải mái.

Nhưng ánh mắt khi này, khiến tôi bây giờ nhớ lại, vẫn không rét mà run.

Dù sao cũng là ngày lạnh có chút hơi ẩm, trong không khí toát lên sự lạnh lẽo, tôi phả một hơi lên tay. Ngẩng đầu nhìn, bầu trời đen rộng lớn trái ngược hẳn với căn phòng đèn đuốc sáng trưng bên trong.

Mà chỗ tôi đang đứng, giống như vách núi trong thành phố, nếu lan can tôi dựa bỗng sụp xuống, tôi sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng, tan xương nát thịt.

Suy nghĩ này, khiến tôi thấy sợ hãi, lấy lại bình tĩnh, tôi rút một điếu thuốc lá từ trong chiếc túi tinh xảo, lục tìm một hồi, lại không thấy bật lửa, chỉ biết nhàm chán nhìn điếu thuốc trong tay. Đang cảm thấy không vui bỗng một luồng sáng lay động trước mắt tôi.

Ánh sáng và hình ảnh lần lượt thay đổi, để tôi thấy rõ người đến, sau đó bắt giác lùi về sau vài bước.

Khoé miệng anh hơi nhếch lên, giúp tôi châm lửa, cũng tự đốt cho mình một điếu.

Không khí bỗng chốc như ngưng trệ, chúng tôi đều chỉ hút thuốc, nhìn xa xăm, không nói lời nào, nhưng tôi vẫn cảm thấy vì giờ phút này, tôi đã chờ đợi rất nhiều năm.

"Học hút thuốc khi nào vậy?" Giọng nói của anh lạnh nhạt, hoàn toàn là lời tán gẫu của người xa lạ.

Tôi cố gắng đè nén nỗi xúc động bất an, cuối cùng cũng tìm lại giọng nói của mình: "Cũng vài năm gần đây thôi."

Chính là sau khi anh rời đi, thế giới của em sụp đổ, thật sự cũng chỉ mới vài năm gần đây thôi.

Anh cười, có vẻ không quan tâm: "Lục Mạn, tôi thành công trở về như vậy, có phải cô rất thất vọng hay không." Anh ghé sát vào tai tôi: "Yên tâm, tôi sẽ không làm phiền cuộc sống tươi đẹp của cô."

Cuộc sống tươi đẹp, thật châm chọc biết bao, cuộc sống của tôi đã rơi xuống vực sâu từ sáu năm trước, cuộc sống tươi đẹp gì chứ.

Tôi chỉ cười khổ không nói gì, hút một hơi, sặc liên tiếp, vì vậy làm gián đoạn sự im lặng giữa chúng tôi, là tiếng ho khan của tôi.

Nếu như thời gian quay ngược, thấy tình cảnh như vậy anh sẽ ra sao?

Có lẽ sẽ dịu dàng trách tôi sao lại bất cẩn như vậy, có lẽ sẽ vỗ nhẹ lưng tôi, nhưng miệng lại la mắng: "Lục Mạn, em có bị ngốc không, hút thuốc cũng bị sặc." Có lẽ anh sẽ dập tắt điếu thuốc trong tay tôi, không nói gì, chỉ dùng ánh mắt triu mến nhìn tôi, có lẽ..."

Mà bây giờ, anh một tay hút thuốc, một tay cầm thuốc, yên lặng đứng cạnh nhìn tôi ho sặc sụa, chỉ phun ra một luồng khói như gió thoảng mây trôi.

Cuối cùng tôi cũng dịu lại, khoé miệng bắt giác nở một nụ cười khổ, Không ngừng tự nói với bản thân: Lục Mạn, tỉnh táo chút đi, các người không thể quay lại đâu.

"Em đã nghĩ anh sẽ không trở về." Tôi lấy hết dũng khí mới nói ra một câu, lại đối lấy câu trả lời vô cùng khinh miệt của anh: "Cô vẫn luôn tự mãn như vậy."

Nghe xong lời này, tôi bắt giác lùi về phía sau, chỉ muốn rời khỏi, nhưng tôi biết tôi không thể thoát.

"Em..." Tôi định phản bác, nhưng cổ họng bỗng nghẹn ắng.

"Lục Mạn, mấy năm nay, nhất định cô sống rất vui vẻ." Tôi không nghe ra giọng điệu của anh rốt cuộc là hỏi hay khẳng định, nên cũng không trả lời, nhưng vẫn cảm thấy đau khổ.

Anh thấy tôi không nói gì, khẽ hừ lạnh, rồi tiếp tục hút thuốc. Tôi ra sức quản lý ánh mắt của mình, không để anh thấy chút bất thường nào.

"Cô và Tiêu Viễn..." Anh dập điếu thuốc trong tay, nói nửa câu, lại không nói tiếp.

"Chúng tôi đều rất tốt." Tôi mím môi, nói sang chuyện khác: "Diệc..." Cái tên vốn rất quen thuộc, nhưng vẫn không thể nói ra khỏi miệng. "Tần... Anh Tần, nghe nói sau khi về thánh phố W anh đã sang Đức, ở đó có tốt không?" Do dự lâu như vậy cuối cùng vẫn hỏi vấn đề tôi quan tâm.

"Đương nhiên." Anh hơi híp đôi mắt sắc bén, trong lời nói đầy ý lạnh. "Thấy vị trí tôi đang đứng, vấn đề nhàm chán này, cô còn phải hỏi sao?"

Khuôn mặt lạnh lùng của anh, lời nói không mấy thân thiện của anh đều khiến tôi bắt giác run rẩy.

Đúng vậy, bây giờ anh đã công thành danh toại, đứng ở độ cao người thường không thể với tới. Tôi nghĩ vậy, thì thào: "Vậy là tốt rồi."

Có lẽ những lời này của tôi, đã hoàn toàn chọc giận anh. Anh vươn tay trái nắm chặt cổ tay dưới của tôi, buộc tôi nhìn thẳng anh, nhìn vào đôi mắt phần nộ

như báo của anh, cả cảm giác đau đớn truyền đến từ cảm dưới khiến tôi không rét mà run.

Anh phần nộ quát lên với tôi: "Vậy thì tốt rồi, Lục Mạn, lời này mà lại xuất phát từ miệng của cô, cô cho rằng cô là ai?"

"Xin lỗi." Tôi cố nén nước mắt, khoé mắt vẫn hoen đỏ.

Có lẽ câu xin lỗi của tôi, có lẽ nước mắt của tôi, khiến anh nhận ra bản thân vừa mất khống chế. ANh buông ra, chỉ về phía sau: "Lục Mạn, cô đi đi."

Những lời này giống hệt ngày tuyết rơi năm ấy, anh lạnh lùng giận dữ hét lên với tôi: "Lục Mạn, tôi minh viễn không muốn thấy mặt cô nữa."

Mà tôi bây giờ, cũng như năm đó, không nói được lời nào, xoay người rời khỏi thế giới của anh.

Còn nhớ hôm ấy tuyết trắng rơi đầy trời, trời rất lạnh, lại không thể đóng băng nước mắt chảy như suối của tôi.

Mới đi được vài bước, tôi nghe thấy phía sau truyền đến giọng nói trầm thấp: "Nói cho tôi biết, mấy năm nay, em có từng hối hận vì lựa chọn ban đầu không?"

Có lẽ là ảo giác của tôi, trong giọng nói của anh đầy vẻ cô quạnh. Nước mắt tôi đã chảy rơi, mà tôi thì cố gắng nén xuống, bần dưng giọng bình tĩnh trả lời: "Không..." Nói xong, tôi chạy nhanh đi.

Tần Diệc Phong, từ ngày anh rời đi, em không... ngày nào không hối hận.

Nhưng xin hãy tha thứ cho em, dù không tình nguyện, dù tim như bị ngàn con kiến cắn xé, lúc ấy em chỉ có thể buông tay anh như vậy.

Rời khỏi sảnh lớn của buổi tiệc, tôi đi về phía trước không mục đích. Chuông điện thoại vang lên, là Tiêu Viễn gọi đến. Tôi hít sâu vài hơi, mới nhận điện.

"Mạn Mạn, em đang ở đâu?" Trong giọng nói của Tiêu Viễn lộ vẻ lo lắng.

"Tiêu Viễn, em đang trên đường về nhà, thật sự xin lỗi, không chào anh đã đi rồi."

"Không sao, em không sao là tốt rồi." Tiêu Viễn như yên tâm khẽ thở phào, sau đó lại hỏi: "Em... gặp Diệc Phong, đúng không?"

Tôi biết không gì gạt được Tiêu Viễn, tôi cũng không giấu anh, khẽ ừ một tiếng.

"Mạn Mạn, em và cậu ấy..." Tiêu Viễn dừng một lát, không nói hết, mà tôi cũng biết anh muốn nói gì.

"Em và anh ấy... đã sớm như những người xa lạ." Khi nói là những lời này, trái tim tôi như ngừng đập, toàn thân trên dưới đều vô cùng đau đớn, khuyu xuống mặt đất.

Cúp máy, tôi ngã khuyu xuống bên đường vắng, gió đêm lạnh lẽo vô tình thổi qua, mà tôi cuối cùng cũng không nhìn được, cuối cùng cũng khóc nức lên.

Nhiều năm không gặp người, thà rằng không gặp. Gặp rồi, lại như người xa lạ.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Tình Ý Sâu Đậm

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Trong bệnh viện vẫn nồng nặc mùi thuốc sát trùng, tôi cầm bình tưới nước ho hoa trên ban công, ánh nắng ấm áp xuyên qua cửa sổ trong suốt vào, mang theo hơi ấm.

"Ba, mặt trời hôm nay thật đẹp." Tôi cười nói với người ba đang nằm ngủ say trên giường bệnh, nhưng không nhận được câu trả lời.

"Con thật ghen tị với ba, cứ thế nằm ngủ, không phải phiền não chút nào." Tôi ngồi bên mép giường, nói tiếp: "Ba yên tâm, mẹ và Diệc Thâm đều rất khỏe, họ đến nhà di nhỏ chơi, mẹ gọi điện thoại nói, Diệc Thâm rất thích Hồng Kông, nên họ sẽ ở đó ít ngày. Con cũng rất khỏe, nhưng mà..." Người kia đã trở lại.

Nghĩ đến anh, tôi như bị rút cạn hô hấp, vô lực ghé vào ngực của ba, nước mắt từ từ chảy xuống: "Ba, con rất muốn làm nũng với ba, đầu khẩu với ba, nên xin ba đó, mau tỉnh lại đi, có được không?"

."

Nhưng cho dù tôi nói nhiều đến đâu, ba vẫn không hề tỉnh lại, ông đã ngủ say sáu năm rồi.

Trao đổi với y tá vài câu, tôi rời khỏi bệnh viện, lái xe về công ty, chiều nay phải mở một cuộc họp quan trọng.

"Mạn Mạn, chủ tịch tìm cậu." Vừa đến công ty, đồng nghiệp Kiều Kiều liền nói với tôi.

Đồng nghiệp dọc đường đều nhìn tôi, trong mắt như đều đang nói: "Chúc mừng chúc mừng."

Trưởng phòng thiết kế của chúng tôi vì cả nhà chuyển đi, nên nộp đơn từ chức. Tất cả mọi người trên dưới đều cho rằng vị trí trưởng phòng này không phải của tôi thì của ai, không phải vì lý do nào khác, chính vì nơi này là tập đoàn của nhà họ Tiêu.

"Bác Tiêu, bác tìm con." Tôi mỉm cười nói với Tiêu Chấn Sơn ngồi nghiêm túc trước bàn làm việc.

Tiêu Chấn Sơn thấy tôi đến, đẩy gọng kính, cười ra hiệu cho tôi ngồi đối diện ông, nói: "Mạn Mạn, hôm nay bác gọi con đến là muốn nói chuyện gia đình với con."

Tôi giương mắt nhìn ông, biết rằng hôm nay không chỉ đơn giản là trò chuyện mình thường, "Dạ, có gì bác cứ sai bảo."

"Mạn Mạn, con nói xem mấy năm nay bác Tiêu đối xử với con thế nào?"

"Bác rất tốt với con, sau khi ba con gặp chuyện không may, chính bác đã ra tay giúp đỡ, thu mua tập đoàn Lục Thị, còn sắp xếp cho con đến làm việc ở Tiêu Thị, để con làm bên bộ phận thiết kế con thích nhất."

Năm đó ba tôi xảy ra chuyện, giá cổ phiếu của Lục Thị tụt dốc không phanh, là Tiêu Chấn Sơn mua lại, ông ép giá thật sự rất thấp, nhưng chúng tôi không thể nói người nhân lúc cháy nhà trục lợi, dù sao trên đời này trước nay vẫn vậy, cá lớn nuốt cá bé.

"Bác Tiêu đã nhìn con lớn lên, đây là chuyện nên làm." Tiêu Chấn Sơn cười như không cười, sau đó thờ dãi nói: "Bác Tiêu và bác gái của con cũng già rồi, chỉ mong Tiêu Viễn có thể sớm lấy vợ sinh con, bác cũng có thể về hưu, hưởng phúc của con cháu."

Đây là mục đích ông tìm tôi nói chuyện, thật ra trước khi bước vào văn phòng, tôi đã đoán được rồi. Nên tôi chỉ cười cười không nói.

Tiêu Chấn Sơn nói tiếp: "Bữa tiệc tối qua, bác nói nó đưa con gái duy nhất của tập đoàn Thiên Uy tham dự, cuối cùng thằng nhóc này lại đưa con đến." Nói đến đây ông tỏ ra vẻ rên rỉ không thành thép. "Mạn Mạn, con..."

"Bác Tiêu, ý của bác, con hiểu. Con sẽ giữ khoảng cách với Tiêu Viễn, bác yên tâm." Mặc kệ năm đó ra sao, đều là Tiêu Thị đã giúp nhà họ Lục, tôi phải mang ơn, sẽ không, cũng không muốn trào cao đến nhà các người.

"Mạn Mạn, con đừng trách bác Tiêu, trước nay con vẫn luôn là con dâu duy nhất trong mắt bác Tiêu." Tiêu Chấn Sơn nghe tôi nói những lời này, hài lòng nói. "Nhưng mà... bác Tiêu biết con vẫn luôn là đứa trẻ thông minh."

"Bác Tiêu, con hiểu hết. Nếu không còn gì khác, con xin phép."

Thấy Tiêu Chấn Sơn gật đầu, tôi đứng dậy rời đi, ngay khi bước khỏi văn phòng, tôi đưa ra một quyết định quan trọng.

Nửa tiếng sau, thư từ chức của tôi được đặt ngay ngắn trong văn phòng tổng giám đốc, tôi nhanh chóng thu dọn xong đồ đạc, bàn giao với đồng nghiệp, bởi vì bây giờ trên tay tôi không có bất cứ hạng mục thiết kế nào, nên bàn giao rất đơn giản.

Sau khi tạm biệt các đồng nghiệp đã bên nhau sớm tối, tôi ôm hộp giấy, mỉm cười rời khỏi văn phòng tôi đã phấn đấu suốt sáu năm này.

Không phải không tiếc nuối, nhưng dù sao cũng phải rời khỏi.

Các đồng nghiệp đều nhìn tôi với ánh mắt kinh ngạc, quen, không quen, tôi đều cười lấy lệ, cho dù thấy gì, nghe được gì, tôi cũng chỉ lạnh nhạt đi ra. Một người chỉ cần trải qua thăng trầm của đời người, sẽ không thấy sợ hãi bất kỳ điều gì nữa. Tôi từng mất tất cả trong một đêm, bây giờ tôi còn gì phải sợ nữa. Thuận lợi xuống nhà xe, để hộp giấy vào ghế phụ, tôi vừa ngồi vào ghế lái, đã nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, người đến chính là tổng giám đốc của Tiêu Thị -- Tiêu Viễn.

Thấy anh, tôi không bắt ngờ chút nào, cười hạ kính xuống say "hi".

"Em còn cười được." Tiêu Viễn giật dừ mở cửa xe, khuôn mặt bình thường luôn tươi cười, lúc này đầy mây đen, "Lục Mạn, tốt nhất em hãy giải thích chuyện em từ chức, không có lý do thích hợp, anh sẽ không để em đi."

Quen biết nhiều năm như vậy, đương nhiên tôi nhìn ra, anh đang thật sự tức giận. "Xin lỗi, Tiêu Viễn."

"Là vì cậu ấy đã trở lại, nên em mới vội phân rõ khoảng cách với anh như vậy, đúng không?" Tiêu Viễn bỗng hỏi, mang theo chút cô đơn.

"Anh biết không phải vậy mà." Tôi nhìn Tiêu Viễn, đứng đây đối diện với Tiêu Viễn, nghiêm túc nói: "Rời khỏi Tiêu Thị là một khởi đầu mới với em. Tiêu Viễn, bao năm qua cảm ơn anh đã giúp đỡ em. Nhưng em và anh..."

"mạn Mạn, đùa với em thôi." Tiêu Viễn bỗng ngắt lời tôi, lộ một nụ cười có thể khiến người ta mê mệt chết không đền mạng. "Đói bụng quá, chúng ta đi ăn chút gì đó đi."

Trước giờ vẫn vậy, lúc anh nhận thấy tôi định nói anh không cần tốt với tôi như vậy, anh đều sẽ chuyển đề tài, nói sang chuyện khác.

"Em không thể nhận, cũng không xứng." Những lời này của tôi khiến động tác mở cửa ghế phụ của Tiêu Viễn dừng lại, nụ cười của anh đông cứng ở khóe môi.

Qua một lúc sau, anh trầm giọng nói: "Mạn mạn, nếu một ngày nào đó em gọi tên Tần Diệc Phong giữa con say hoặc mơ ngủ, có lẽ anh sẽ buông tay." Tôi sững lại, muốn nói, ngẩng đầu nhìn Tiêu Viễn. Từ khi hiểu chuyện, chúng tôi đã biết nhau, nhưng đây là lần đầu tiên, tôi nhận ra đôi mắt anh sâu như vậy, đông từ lớn mà đen, như có thể nhìn thấy bản thân, như có thể nhìn thấu trái tim yếu ớt của tôi.

Đúng vậy, người biết bí mật và sự yếu ớt của tôi trên đời này, không phải là anh sao. Tiêu Viễn, thanh mai trúc mã của tôi, bạn của tôi, bạn thân của tôi, nhưng không phải người yêu của tôi.

"Ài, không chịu nổi ánh mắt này của em nhất đấy, quả nhiên đường tình duyên không hợp với anh." Tiêu Viễn nở một nụ cười dịu dàng như ánh mặt trời. "Vừa rồi chỉ đùa với em thôi, em muốn từ chức thì từ chức, em vui là được."

Tôi cũng cười, gật đầu, không bối rối nữa. Ngay cả tình cảm cùng bản thân cũng không thể khống chế, sao có thể quản được tình cảm của người khác.

Ngồi lại vào xe, chúng tôi đều tránh đề tài vừa rồi, Tiêu Viễn chém gió mấy chuyện trên trời dưới đất, tôi nghe, thỉnh thoảng phối hợp cười cười.

Ăn xong, Tiêu Viễn vẫn không nhịn được nói: "Anh sẽ giúp em sắp xếp công việc."

"Không cần đâu, thật đấy. Anh đừng quan tâm chuyện của em, lo tìm bạn gái mới là chuyện chính." Tôi vừa dứt lời, Tiêu Viễn đáp: "Trong kí ức của anh, đây không phải lần đầu ba anh tìm em nói chuyện, vì sau lần này em lại biểu hiện khác."

Tôi nhún vai, nói đùa: "Bởi vì em già rồi."

Tiêu Viễn bật cười, tôi trừng mắt nhìn anh, giả vờ tức giận nói: "Phụ nữ tự nói mình già, anh lại cười trước mặt người ta, anh có ý gì hả, không muốn sống nữa, phải không?"

Tiêu Viễn nhìn tôi, trong mắt lộ ra vẻ áy náy, "Anh hiểu ý em, ngày mai anh sẽ nghe lời ông cụ ngoan ngoãn đi xem mắt, chuyện này em cứ yên tâm đi."

Từ khi hiểu chuyện, tôi và Tiêu Viễn đã chơi chung với nhau, những cuộc trò chuyện giữa chúng tôi phần lớn là linh tinh lung tung, khiêu khích đủ kiểu, nhưng cả hai đều hiểu ngụ ý của đối phương, đây là ẩn ý sau nhiều năm ở cùng nhau.

Nên sau khi nghe xong những lời này, tôi chỉ cười nói: "Giúp con em tìm mẹ nuôi tốt."

Tiêu Viễn nháy mắt tà mị với tôi: "Tuân lệnh."

Còn tôi thì giả vờ nôn mửa...

Công ty còn chút việc, nên tôi lái xe đưa Tiêu Viễn về, lại khéo léo từ chối ý tốt giữ tôi lại công ty của anh, tôi lái xe chậm chậm, đi dọc theo đường nhựa. Mấy tia mành mành lộng lẫy dần thấp lên màn đêm yên tĩnh, mà tôi đi trên đường, không mục đích.

Khi tắt máy, tôi bỗng thấy bụng đói cồn cào, xuống xe mới nhận ra bản thân bị ma xui quỷ khiến làm sao lại lái xe đến gần đại học C.

Mấy năm nay tôi vẫn hay đến đây, đây là nơi tình yêu của tôi và Tần Diệc bong đã mọc rễ này mầm và héo rũ tàn lụi.

Mỗi khi đến đây, sẽ đau lòng, nhưng chỉ có đến đây, tôi mới có thể kiên định nói với bản thân, tôi từng cảm nhận được tình yêu tươi đẹp ng5 ngào nhất trên đời, không thể tham lam yêu cầu sánh cùng trời đất.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 4: Gặp Lại Lần Nữa

Edit: Thổ Lạt (Cỏ Chymte)

Bóng đêm lặng lẽ, gió đêm thổi qua, mang theo hơi ẩm thán tư thoang thoảng.

Đi đến một tiệm mì đông đúc, tôi ngồi xuống, bà chủ thấy tôi đến, liền niềm nở đón tiếp: "Mạn Mạn, em đến rồi, gần đây bận lắm à? Lâu lắm rồi không thấy em đến."

Tôi mỉm cười trả lời: "Dạ vâng, chị Lý. Gần đây lúc nào cũng bận bịu, giờ bớt rồi, có thời gian rảnh, là em đến ngay chỗ này của chị đây."

Tiệm mì này nằm trong ngõ nhỏ cách đại học C không xa, vợ chồng chủ quán đều rất tốt, lần đầu đến tiệm này là tần Diệc Phong đưa tôi tới, hôm đó là sinh nhật tôi, anh nói sinh nhật phải ăn mì trường thọ, nên kéo tôi đến tiệm mì này.

Từ nhỏ đến lớn, tôi là người không thường ăn mì, nhưng hôm đó vì ở bên người nào đó, ăn món mì ngon nhất trên đời, nên liền yêu hương vị nơi đây.

Sau này do luôn đến, lại luôn ngồi cùng một chỗ, bà chủ cũng biết tôi và Tần Diệc Phong.

"Đến là tốt rồi, chị đi chuẩn bị cho em, vẫn như cũ chứ." Bà chủ vỗ vai tôi hỏi.

Tôi cười gật đầu.

Một lát sau, một tô mì thịt heo, một tô mì thập cẩm nóng hổi được đặt trước mặt tôi, trong tô vẫn như trước, còn bỏ thêm một quả trứng ốp la, tôi nhìn tô mì thịnh soạn, đủ loại nguyên liệu, cùng với khói trắng lượn lờ, hiện lên trước mặt tôi.

Đó là sau khi kết thúc năm hai, vào tháng năm, tôi hào hứng đi đến trước mặt tần Diệc Phong đang làm thêm ở thư viện.

Sở dĩ anh phải làm thêm, là vì gia cảnh nhà anh cũng không tốt, ba mẹ đã mất, một atay bà nội nuôi anh lớn khôn.

Khi anh học năm nhất, bà nội anh cũng rời khỏi thế gian, nên anh trưởng thành và tự khọng hơn các bạn cùng trang lứa, để kiếm tiền sinh hoạt, thời gian rảnh anh đều đến thư viện làm mấy việc vặt vãnh như xếp sách đánh chữ.

Nhưng hôm ấy, người làm bạn gái của anh là tôi, đòi sống đòi chết bắt anh cùng tôi ra ngoài chơi, không phải cố tình gây sự, mà là anh vốn không nhớ hôm ấy là sinh nhật tôi.

Mãi đến khi tôi đã giúp anh xếp sách ngay ngắn lên kệ, anh vẫn không có ý định dẫn tôi đi chơi.

Tôi bỗng thấy không vui, bữu môi ngồi xuống cạnh bàn học, hai tay nâng má, nhìn anh chằm chằm.

Hôm ấy là thứ sáu, thư viện cũng không có nhiều người, anh mặc một bộ quần áo màu xám lười biếng, đứng thẳng giữa hành lang nhỏ hẹp, giữa hàng vạn quyển sách, có khí thất ung dung tuần dật, trong tay cầm một cuốn sách về Steve Jobs, đang xem chăm chú.

Thật lâu sau, có lẽ là nhận ra ánh mắt nhỏ bé tội nghiệp của tôi, đôi mắt đen nhánh của anh bỗng nhìn về phía tôi, cười với tôi, sau đó cuối cùng cũng đặt sách xuống, đến gần tôi, nắm tay tôi nói. "Đi thôi."

"Đi đâu?" Tôi nghi ngờ hỏi.

"Ăn mì trường thọ, mừng sinh nhật em." Anh đi trước mặt tôi, bỗng quay đầu nói với tôi.

Thì ra anh nhớ sinh nhật tôi, khi đó niềm hạnh phúc trong lòng không thể dùng bất cứ giấy mực nào để hình dung, đó là niềm vui không sao tả nổi.

Khi đó anh đưa tôi đến tiệm mì này, tôi vui vẻ gọi mì thịt heo mình thích ăn nhất, anh thì nhìn tôi, gọi cho mình một tô mì trộn đơn giản, biết tôi thích ăn trứng ốp la, lại gọi thêm cho tôi một quả trứng, nhưng tôi cũng muốn tô của anh phải thêm trứng, anh không khuyên được tôi, cuối cùng vẫn thêm vào.

"Diệc Phong, anh nói xem, ăn mì trường thọ thật sự sẽ sống lâu sao?" Tôi vừa dùng đũa gấp mì đưa vào miệng, vừa hồn nhiên hỏi.

Không ngờ nghe xong anh chỉ im lặng không trả lời: "Cái anh cũng chưa từng hỏi bà anh."

Tôi biết trong lòng anh bà nội chính là trụ cột tinh thần, nhưng thời gian này năm năm trước, bà nội anh đã rời xa anh.

Chỉ cần nghĩ về cuộc sống sau này, người tôi yêu cô đơn một mình trong căn nhà cũ nát, tôi sẽ thấy đau lòng, vì thế tôi vươn tay nắm chặt tay anh, nói với anh: "Chỉ cần anh cần em, em sẽ luôn ở bên anh."

Anh nghe xong, xoa đầu tôi đầy yêu chiều, không nói gì, nhưng tôi có thể cảm nhận được rằng anh đang vui vẻ, bởi vì khóe môi anh anng theo nụ cười yếu ớt, ánh mắt cũng rất dịu dàng.

Khi tôi quay lại từ dòng hồi ức, chợt phát hiện đối diện có thêm một người.

Sao anh lại ở đây, đã đến bao lâu rồi.

Ánh mắt tôi chuyển sang tô mì trước mặt anh, bỗng mất đi tiếng nói, bởi vì anh đang ăn mì trộn của tôi.

Lúc này, tôi thấy khóe mắt cay cay, cũng cúi đầu ăn mì.

Sau buổi gặp mặt ngày hôm qua, tôi bỗng thấy sợ phải nói chuyện với anh, như là chỉ cần sơ suất một câu sẽ có thể chọc giận anh, nên trong bữa tiệc, tôi chỉ giữ im lặng, ánh mắt cũng luôn hướng về nơi khác.

Cái gọi là như người lạ, có lẽ chính là đến khi ăn mì xong, chúng tôi không hề mở miệng nói câu nào, thậm chí không nhìn mặt nhau lấy một giây.

Khi tính tiền, chị Lý bận rộn thấy anh đứng cạnh tôi, xác định người đến là Tần Diệc Phong, chị bất ngờ, sau đó cười nhìn sang tôi đang mất tự nhiên, tôi hiểu ý chị, nên lắc đầu với chị.

Chị hoàn toàn hiểu ý, nên nói: "Diệc Phong, em thật sự đã về rồi? Nếu không phải mấy hôm nay liên tục thấy em trên tivi báo đài, thật sự không nhận ra em nữa."

Tần Diệc Phong gật đầu, cười lễ phép: "Nhiều năm như vậy, chị Lý vẫn khỏe chứ?"

"Chị Lý không phải vẫn vậy sao, cũng tạm." Chị Lý gật đầu, hỏi tiếp: "Hôm nay em đặc biệt đến ăn mì nhà chị đấy à?"

Tôi biết chị Lý đang hỏi thay tôi, từng câu từng chữ của Tần Diệc Phong bay vào tai tôi: "Có công việc gần đây, đến xem thử tiệm mì nhà chị còn mở cửa hay không."

Đang nói chuyện, chồng chị Lý, cũng là đầu bếp chính của tiệm mì ra khỏi bếp, thấy tôi và Tần Diệc Phong đứng bên nhau, sững sờ, nói ra vẻ chắc chắn: "Anh biết ngay mà, hai cô cậu không tách ra được đâu, sẽ họp lại ngay thôi."

"Anh hiểu lầm rồi, bọn em chỉ tình cờ gặp..." Tôi đã im lặng nửa ngày, cuối cùng cũng lên tiếng, bởi vì biết rằng anh cũng không muốn gặp tôi.

"Em và cô ấy không đến cùng nhau." Tần Diệc Phong cũng giải thích, vẻ mặt lạnh nhạt.

Anh giải thích như vậy, bỗng thấy đau đớn khó tả. Đúng vậy, em và anh không chung đường, chỉ do sai lầm ngẫu nhiên, cùng nhau đi một đoạn thời.

Chị Lý liếc mắt ra hiệu với ông chủ, ông chủ đứng cười khan vài tiếng, không khí bỗng trở nên có chút lúng túng.

Tôi lấy ví khỏi túi, chuẩn bị tính tiền, Tần Diệc Phong cũng lấy tiền chuẩn bị thanh toán, nhưng vợ chồng chủ quán sống chết không chịu nhận.

Cuối cùng Tần Diệc Phong nói: "Nếu hai người không nhận, sau này em và Lục mạn sao dám vác mặt đến nữa, tiền nhất định phải nhận."

Tôi ngăn người, sau này chúng tôi còn có thể lại đến ư? Có thể chứ, đến riêng lẻ, không liên quan đến nhau...

Tần Diệc Phong nói vậy vợ chồng chủ quán cũng không từ chối nữa, chỉ nhận tiền của anh, không lấy tiền của tôi.

Trước giờ vẫn vậy, cái từ tiền nong này, là một từ nhạy cảm giữa chúng tôi.

Tôi cười chào vợ chồng chị Lý, Tần Diệc Phong đứng cạnh tôi, lạnh lùng nói với tôi ba chữ: "Đi cùng nhau."

Thật ra trong sáu năm cố quên anh, tôi đã ném tất cả những gì liên quan đến anh lên chín tầng mây.

Bởi vì tôi tin thời gian chính là liều thuốc, có thể giúp chúng ta quên đi tất cả...

Khi giọng nói của anh vang lên bên tai tôi lần nữa, tôi lại thấy quen thuộc như vậy.

Có lẽ thời gian sáu năm chưa đủ dài, chưa thể hòa tan tất cả kí ức.

Có lẽ vì tất cả những gì liên quan đến anh đã sớm khắc sâu vào xương cốt tôi,

Có lẽ thời gian cũng có lúc chịu thua...

Chúng tôi chưa đi xa, tôi như nghe thấy tiếng thở dài của chị Lý, như nói với ông chủ: "Một đôi thật đẹp, thật sự đáng tiếc."

Tôi nghe xong, lên cười nhìn Tần Diệc Phong, gương mặt anh vẫn bình tĩnh, nhưng hai hàng lông mày hơi nhíu lại, không biết anh có nghe thấy lời vừa rồi của chị Lý không.

"Em có hay về không?" Tôi đi cùng anh một đoạn rất dài, anh đột nhiên mở miệng.

"Thình thoàng." Tôi trả lời thành thật.

"Nơi này đã thay đổi rất nhiều." Anh như đọc thoại, lại như đang nói với tôi.

Tôi nhìn bốn phía một lượt, xóc lại tinh thần nói với anh: "Phải, nhiều cửa hàng ngoài trường đã đóng cửa, tiệm mì vẫn còn, tiệm quana632 áo đổi thành tiệm trà sữa, bên kia mới mở một quán KFC mới, buôn bán rất được... Bỗng thấy bản thân nói nhiều, nên tôi dừng lại, lại phát hiện anh đang chăm chú nghe tôi nói.

Thấy tôi không nói nữa, anh nhìn về cuối đường, lạnh lùng nói một câu: "Cánh còn người mất."

Vật đã không còn, người cũng vậy. Thật sự là câu nói bi thương nhất thế gian, tôi nghe xong, thấy đau lòng.

Tần Diệc Phong thu lại vẻ mặt sầu não khi nãy, lạnh lùng hỏi tôi: "Em ở đâu, tôi đưa em về."

"Không cần, em lái xe tới."

"Xem này, trí nhớ của tôi, sao em lại không có xe cơ chứ." Khóe miệng anh hơi cong, có chút ý tự giễu, tôi cũng cười chua xót.

Tôi và anh cùng đi xuống, cùng ấn điều khiển trong taymới71 biết xe chúng tôi lại đậu cùng một chỗ.

Với điều kiện của nhà tôi bây giờ, hoàn toàn không xứng đi Audi, chiếc Audi Q3 màu trắng này là quà Tiêu Viễn tặng tôi, tuy tôi đã tìm cách từ chối, nhưng quả thật khi đó tôi rất cần xe.

Cuối cùng tôi vẫn nhận, bởi vì Tiêu Viễn đồng ý để tôi chuyển một phần tiền lương hàng tháng cho anh, tôi đã trả xong tiền cho anh từ năm ngoái.

Chiếc xe BMW7 màu đen của Tần Diệc Phong đứng ngay cạnh xe tôi, cao quý và khí chất.

"Em làm việc ở Tiểu Thị." Anh không hỏi, mà trần thuật.

Tôi gật đầu, "Đã từng, từ chức hôm qua rồi."

Một chút kinh ngạc lóe lên trên khuôn mặt anh, sau đó biến mất không dấu vết. "Hả?" Anh dừng một lát, nói tiếp: "Vậy có muốn đến SK không?"

lần này đến lượt tôi kinh ngạc, anh đang mời tôi vào công ty sao.

"Vì sao?"

"Em là nhà thiết kế trang sức có chút tiếng tăm của Trung Quốc, xuất phát từ mục đích kinh doanh, nghe tin em từ chức, tôi nên mời em vào công ty tôi." Anh nhấn mạnh bốn chữ mục đích kinh doanh.

Đúng vậy, ngoài mục đích kinh doanh, còn nguyên nhân gì nữa đây.

"cảm ơn Tần Tổng nâng đỡ, tôi sẽ suy nghĩ thật kĩ." Tôi không đồng ý, cũng không từ chối.

SK là công ty thời trang nổi tiếng, dưới trướng có nhiều công ty con chuyên về trang sức, quần áo, mỹ phẩm, trong đó trang sức của họ đã gây không ít cơn sốt trên thế giới.

Trong các thiết kế đá quý nổi tiếng nhất của SK phải kể đến bông cỏ Ruby Tần Diệc Phong tự thiết kế, anh đặt tên là "Duyên mộng". Đến nay mọi người chỉ được thấy trên sảnh trưng bày, nghe nói có vô số phụ nhân giàu có, thiên kim tiểu thư ra giá cao, anh cũng chưa từng động lòng.

"Anh Tần, Tần Tổng, lần sau định gọi tôi là gì?" Tần Diệc phong nhìn tôi đầy chăm chọc, như muốn tôi nói ra gì đó.

Tôi chỉ gượng cười, trả lời thành thật: "Em cũng không biết."

"Vậy tạm biệt." Tần Diệc Phong nói rồi đi về phía xe của mình, để lại cho tôi một bóng lưng cao lớn tuyệt tình.

Tôi cũng mở cửa xe, khởi động, tăng tốc.

Qua kính chiếu hậu thấy chúng tôi ngày một cách xa, sau đó tôi và anh, một rẽ trái một quẹo phải.

Thì ra đi một vòng, cuối cùng chúng ta vẫn không chung đường.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sầu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Mất Mơ Màng

Edit: Thổ Lạ (Cỏ Chymte)

Đêm ấy tôi mơ một giấc mộng vô cùng đau đớn, trong mơ tôi yêu anh, nhưng anh không yêu tôi.

Sau khi tỉnh lại, tôi không ngủ được nữa, trần trọc một hồi lâu, cuối cùng thở dài, ngồi dậy.

Sau hai lần gặp anh, cho dù nhắm hay mở mắt, trước mắt tôi đều sẽ hiện lên bộ dáng, mày kiếm tuấn đạt, đôi mắt sâu thẳm, mũi thẳng và môi mỏng của anh, phong thái nổi bật trước sau như một, nghiêm túc mà trầm tĩnh.

Bởi vì anh, trái tim đã nguội lạnh suốt sáu năm nay của tôi lại nổi sóng, có lẽ chỉ cần chút sức gió nữa, là có thể khuấy lên cơn sóng gió động trời.

Ý nghĩ ấy làm tôi bồn chồn, cũng có thể nói là khủng hoảng.

Hậu quả của mất ngủ chính là sáng hôm sau, mắt tôi bị thâm quầng nghiêm trọng, đi gặp khuê mật Kiều Kiều.

Quán cà phê đầu giờ chiều, ánh nắng nhạt chảy vào, ấm áp, thư thái.

Kiều Kiều ngồi đối diện trình trọng nói với tôi: “Mạn Mạn, một người bạn làm ở tòa soạn muốn mời cậu mở một chuyên mục trên tạp chí của họ, chuyên review trang sức, mình muốn hỏi ý cậu. Tòa soạn này chính là tòa soạn tuyển trên “Lưu Luyến”, thế nào, có hứng thú không?”

Cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi tại thành phố này, đáng yêu nhiệt tình hào phóng, là một cô gái dễ khiến người ta yêu mến. Lúc ấy tôi bỗng từ chức rời khỏi Tiểu Thị, cũng khiến cậu ấy bất ngờ, nhưng mấy năm nay, ờ chung sớm chiều, cậu ấy cũng hiểu rõ tôi.

Đương nhiên tôi biết cậu ấy đang tìm việc cho tôi, Lưu Luyến là tạp chí thời trang hàng đầu trong nước, những người có thể mở chuyên mục trên đó không nhiều. Vì vậy tôi rất cảm kích: “Cảm ơn cậu đã lo cho mình, Kiều Kiều, thật sự cảm ơn.”

“Giữa chúng ta còn phải nói lời cảm ơn sao.” Kiều Kiều cười ha ha, sau đó ra vẻ thần bí hỏi tôi: “Thật ra thì, mình còn có hai chuyện muốn nói với cậu.”

“Chuyện gì?” Tôi vô cùng tò mò.

“Thứ nhất, mình từ chức rồi.”

“Cái gì?” Sự kinh ngạc của tôi lúc này không một từ ngữ nào có thể diễn tả được, mở to mắt hỏi cậu ấy: “Sao cậu lại từ chức?”

“Bất ngờ đúng không?” Ai bảo cậu đừng cái đã từ chức, một mình mình cô đơn buồn chán, nên cũng nghỉ luôn. Chẳng lẽ chỉ cho quan đốt lửa, không cho dân thấp đèn à.” Kiều Kiều lại cười ha ha, nói tiếp: “Mình sắp tiếp nhận công ty của ba mình, cho nên là cậu có muốn đến công ty của mình không.”

Ngừng một lát, cậu ấy lại nói: “Thật ra... Người bạn làm ở tòa soạn kia chính là mình.”

“Kiều Kiều, mấy tin này của cậu quá sốc rồi.” Tôi hơi choáng ngợp, nhưng cẩn thận ngẫm lại, tạp chí Lưu Luyến này hình như do ba của bạn học của tôi quản lý, trong nháy mắt, tôi gần như hét toáng lên: “Kiều béo, thì ra là cậu.”

Tôi và Kiều Kiều làm đồng nghiệp gần sáu năm, nhưng chưa từng nghĩ đến chuyện cậu ấy là bạn tiểu học của tôi, bởi vì khi ấy cậu ấy rất mập, lùn lùn, nên tất cả mọi người đều gọi cậu ấy là Kiều Béo, ba của cậu ấy chính là chủ của “Lưu Luyến”, nhưng mà sau này cậu ấy chuyển trường, chúng tôi cũng không gặp lại nhau nữa.

Trường tiểu học ấy là một trường quốc tế tư nhân, những đứa trẻ học ở đó, cha mẹ không phú cũng quý, mà tôi cũng là một thành viên trong đó, bởi vì khi đó ba tôi là chủ tịch hội đồng quản trị của Lục Thị.

“O(∩_∩)O Ha ha, cuối cùng Mạn Mạn cũng nhớ ra mình rồi, nếu không phải hôm phỏng vấn ở Tiểu Thị thấy cậu, có lẽ mình cũng không sang đó đâu.”

“Sao cậu có thể giấu mình lâu như vậy cơ chứ.” Thật ra khi nói câu này, đáy lòng tôi lại vô cùng cảm động và ấm áp, tôi biết bởi vì khi ấy tôi thật sự quá nghèo túng, vì ngại lòng tự trọng của tôi, cậu ấy không muốn lấy thân phận con gái nhà giàu làm bạn với tôi.

“Haiz, còn không phải vì không muốn cậu nhớ đến bộ dáng mập lùn xấu xí kia của mình sao.” Kiều Kiều thờ dài, “Nghĩ lại mà thấy sợ.”

“Kiều Kiều.” Tôi cảm động gọi cậu ấy.

“Ừ, cậu có nhớ không, khi còn nhỏ mình luôn bị con trai bắt nạt, luôn là cậu giúp mình, khi đó cậu chính là nữ thần của mình. bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội báo ơn rồi.” Kiều Kiều nhìn tôi đầy hâm mộ: “Không phải cậu học quản trị kinh doanh sao, vừa hay có thể giúp mình.”

“Cảm ơn cậu, mình sẽ làm việc thật tốt.” Tôi lại cảm kích mở miệng, tôi thật sự không thạo chuyên về thiết kế trang sức, đó là đam mê của tôi, tôi còn từng lôi kéo Tần Diệc Phong cùng chọn môn này nữa.

Khi đó thầy phụ trách khen tôi và Tần Diệc Phong đều có thiên phú về bộ môn này, đặc biệt là Tần Diệc Phong, khen không ngớt. Khi đó sao tôi có thể ngờ rằng sau này tôi còn phải lấy khả năng trời phú để sinh sống.

“Cậu mà còn nói cảm ơn nữa mình sẽ giận đó.” Kiều Kiều bĩu môi, bây giờ dáng người của cậu ấy yếu đuối, ngũ quan tinh xảo, khác hoàn toàn với lúc nhỏ.

Khó trách người ta thường nói, những người mập rất nguy hiểm, ốm rồi sẽ khiến người ta phải sùng sốt.

“Được được được, mình không nói nữa. Nhưng mình có thể hỏi một chuyện không?” Tôi nghiêm túc ghé sát vào Kiều Kiều.

Kiều Kiều thấy tôi trịnh trọng như vậy, nên cũng trả lời rất nghiêm túc: “Cậu hỏi đi.”

“Bạn hiền à, có bí quyết giảm béo gì không?” Tôi không nhìn được cười phá lên. Con gái lớn lên thay đổi 180 độ, quả là sự thật.

Kiều Kiều biết tôi đang chọc cậu ấy, làm bộ muốn đánh tôi, tôi vội cầu xin tha thứ. Hai người chúng tôi bàn tán thêm vài điều lý thú, cảm thấy năm tháng như dòng nước chảy. Thời gian, thật sự chưa từng dừng lại vì bất cứ ai, bây giờ chúng tôi đều không còn nhỏ nữa, trái tim hồn nhiên cũng đã bị cuộc sống tác động rồi.

Khi dạo phố với Kiều Kiều ở trung tâm mua sắm, nhận được điện thoại của mẹ từ Hồng Kông gọi về: “Ba con sao rồi?”

“Vẫn vậy, con cũng như mẹ, ngày ngày lau người cho ba, mát xa, nói chuyện cho ba nghe. Đứng rồi, đi nhỏ có khỏe không?”

Đầu dây bên kia bỗng truyền đến tiếng trẻ con: “Mẹ, bà trẻ nói vì con đến nên bà rất khỏe.”

Tôi vừa nghe thấy giọng của Diệc Thâm, lập tức tan chảy: “Diệc Thâm, con có ngoan ngoãn nghe lời bà ngoại và bà trẻ không?”

“Có.”

“Diệc Thâm, con gật đầu nhiều như vậy, mẹ con cũng không thấy đau.” Bên cạnh truyền đến tiếng của di nhỏ.

“Đi nhỏ, đi khá hơn chưa?”

“Mạn Mạn, đi khỏe, người già rồi sẽ không được như xưa. Khiến con lo lắng rồi.” Di nhỏ khẽ ho một tiếng rồi nói với tôi. “Diệc Thâm rất ngoan, nhỏ như vậy đã biết chăm sóc người khác rồi, con dạy bảo rất tốt.”

“Bà trẻ, ôm ôm, cảm ơn bà đã khen con.” Tôi còn chưa kịp nói gì, chợt nghe thấy tiếng Diệc Thâm nói với di nhỏ ở bên kia. Thằng bé nói câu này khiến cả di nhỏ và mẹ đều cười thật vui vẻ.

“Diệc Thâm ngoan quá, nói đi, đợi con về, muốn mẹ thưởng con gì nào?” Tôi cũng cười nói.

“Con muốn mẹ hôn con.” Diệc Thâm bỗng nói: “Mẹ, con nhớ mẹ.”

Tôi mở nhẹ vào điện thoại, sau đó cười nói: “Mẹ cũng nhớ con, Diệc Thâm có ngoan ngoãn hoàn thành việc mẹ giao, thay mẹ chăm sóc bà trẻ không?”

“Sức khỏe của di đã ổn rồi.” Di nhỏ vừa ho khan vừa nói.

“Mẹ sẽ nán lại thêm một tuần, di nhỏ của con ở đây một mình, mẹ lo.” Mẹ nói.

“Diệc Thâm nhớ mẹ, nhưng con cũng muốn hoàn thành việc mẹ giao, chăm sóc bà trẻ thật tốt.” Diệc Thâm cũng nói như một ông cụ non.

“Ừ, tốt lắm. Diệc Thâm đúng là con ngoan của mẹ.” Tôi nói, sau đó nói với mẹ tôi: “Mẹ, mẹ yên tâm, ba đã có con lo, mẹ cứ yên tâm chăm sóc di nhỏ đi.”

Mẹ lại nói thêm vài câu, bảo tôi chăm sóc ba thật tốt, cũng phải chăm sóc bản thân thật tốt, rồi mới cúp máy.

“Diệc Thâm gọi về à?” Kiều Kiều đang chọn quần áo bên cạnh thấy tôi cúp máy thì hỏi. “Nhớ con trai phải không?”

Tôi cười, gật đầu. “Hết cách rồi, di nhỏ của mình ở Hồng Kông bị bệnh, mẹ mình lo, di nhỏ lại thích Diệc Thâm như vậy, nên bảo mẹ đưa thằng bé theo.”

“Sao di nhỏ của cậu lại ở Hồng Kông một mình, rất cô đơn.”

“Yêu một người, yêu cả thành phố.” Tôi cười trả lời.

Khi di nhỏ còn trẻ, yêu đương nhỏ đến thành phố S làm việc, hai người vừa gặp đã yêu, nhanh chóng rơi vào bể tình. Nhưng ông ngoại và bà ngoại phản đối, di nhỏ bất chấp sự phản đối của gia đình, kiên quyết theo đuổi đến Hồng Kông.

Hai người luôn mặn nồng như thuở ban đầu, ngọt ngào ngào ngào, nhưng mãi không có con.

Sáu năm trước, đương nhỏ gặp tai nạn qua đời, di nhỏ luôn buồn rầu không vui, ưu tư thành bệnh, luôn không khỏe.

Cho dù mẹ tôi có khuyên đi về thành phố S ở cùng ra sao, di cũng không nghe.

Thật ra tôi hiểu rõ, di muốn bên đương nhỏ. Tình yêu của họ, đã vượt qua cả không gian và thời gian. Ở lại ngôi nhà họ từng ở cùng nhau, sẽ khiến di cảm thấy đương vẫn chưa đi xa, vẫn bên di.

Nỗi nhớ khám tận xương, tình sau sao lưu luyến?

“Mạn Mạn, mình thật khâm phục cậu, một mình nuôi con, lại còn phải lo cho ba bị hôn mê bất tỉnh.” Kiều Kiều đau lòng nhìn tôi.

Tôi chỉ cười, thản nhiên nói: “Con đường này do mình tự chọn, mình cần cố gắng đi tiếp.”

“Cậu thật dũng cảm.” Kiều Kiều kéo tay tôi, chúng tôi chậm rãi đi trong trung tâm thương mại.

Hiện thực tàn khốc cho tôi biết, nếu bị ép đến đường cùng, người dù yếu đuối đến đâu cũng phải học cách trở nên dũng cảm.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Những Tháng Năm Ở Lại

Suy đi nghĩ lại, tôi nhận lời viết bài cho chuyên mục trang sức của Kiều Kiều, dù sao thì như cậu ấy nói, tôi phải nuôi cả gia đình, công việc này cũng đúng chuyên môn của tôi. Nhưng tôi vẫn từ chối lời mời đến công ty cậu ấy, đương nhiên, tôi cũng không đến SK của Tần Diệc Phong.

Bởi vì sau khi từ chức, tôi đã suy nghĩ rất nhiều, tôi muốn dựa vào chính mình để tìm việc, một công việc hoàn toàn không liên quan đến những chuyện trong quá khứ, nên tôi bắt đầu bận rộn làm sơ yếu lý lịch, chọn trang phục và đi phỏng vấn.

Mấy ngày sau, tôi nhận được thông báo của công ty con Hải Vận của tập đoàn Vân Hải, tôi trúng tuyển, công việc còn là thiết kế trang sức như trước đây.

Vân Hải là một trong những tập đoàn hạt nhân về thời trang, Hải Vận là công ty dưới trướng, không kinh doanh quần áo mà chủ yếu kinh doanh trang sức đá quý.

Khi nhận được thông báo, tôi cũng có chút do dự, bởi vì tòa nhà đối diện Hải vận chính là trụ sở SK. Nhưng cuối cùng tôi vẫn đồng ý, những cảm xúc hỗn loạn dần dần xen.

Làm việc vài ngày ở Hải Vận, làm quen với vài đồng nghiệp mới, biết thân biết phận, cố gắng làm tốt công việc của bản thân.

Tất cả những gì tôi muốn bây giờ, chỉ là hai chữ yên ổn.

Tôi thích nhất sân thượng của công ty này, giữa trưa yên ắng như vườn đào trên tiên cảnh.

Bởi vì yêu thích nơi này, nên đây trở thành nơi ăn trưa tuyệt vời của tôi.

Ánh nắng ấm áp, tôi ngồi trên ghế đá sân thượng, lười biếng phơi nắng.

Tôi đang nhắm mắt, hưởng thụ ánh mặt trời, bỗng bị người ta ôm chặt lấy từ phía sau, một giọng nói tà mị vang lên: "Bảo bối, để em đợi lâu rồi."

Tôi còn chưa kịp phản ứng, người phía sau đã bắt đầu hôn cổ tôi, không hề gặp phải sắc lang sao, tôi cố gắng gượng dậy, hét lớn: "Buông tôi ra."

Có lẽ nhận ra có gì đó sai sai, anh ta dừng lại. Nhân lúc anh ta rời tay, tôi nhanh chóng tránh thoát, xoay người, không chút do dự cho anh ta một bạt tai.

"Á." cách đó không xa bỗng vang lên tiếng hét của phụ nữ.

Người tôi thấy, tôi cũng biết anh ta, thái tử gia của tập đoàn Vân Hải, cũng là ông chủ của công ty Hải Vận, Chu Mộ Hải.

Thành phố S có tú thiếu, theo thứ tự là Cố Tử Thanh, Sở Trung Thiên, Trịnh Vũ Hạo, cả Chu Mộ Hải đây nữa, hầu như không ai không biết. Từ khi tôi đến Hải Vận, cũng nghe người ta lên bàn tán chuyện phong lưu của anh ta không ít lần.

Tôi liền hiểu ra, nhất định anh ta tưởng tôi là loại con gái cao hơn mười thước, ăn mặc gợi cảm.

Tôi vốn tưởng rằng đánh anh ta một cái, anh ta sẽ trách tôi, nhưng anh ta chỉ kinh ngạc nhìn tôi, không nói nửa lời.

Trong mắt anh ta có tò mò, tìm kiếm và gì đó nữa, tôi cũng không rõ.

Cô gái bên kia nhanh chóng chạy đến bên cạnh anh ta, dịu dàng hỏi: "Chu thiếu, anh không sao chứ." Ngược lại, cô ta căm giận nhìn sang tôi: "Sao cô lại đánh người, lại còn không nhìn xem người cô đánh là ai?"

"Xin lỗi." Tôi lè mắt trông sang, khẽ nói: "Tôi đi trước." Tuy người ta sai trước, nhưng tôi ra tay đánh người là không đúng, nên tôi vẫn phải nói xin lỗi.

"Đánh người mà còn định bỏ đi..." Cô gái kia quyết không buông tha.

"Bỏ đi." Chu Mộ Hải ôm lấy cô gái kia, sau đó cười nói: "Cô làm ở bộ phận nào."

Tôi quay lại thờ ơ đáp: "Tôi là Lục Mạn phòng thiết kế." Đánh ông chủ, là việc tối kị, cho dù là vì không biết gì, anh ta muốn sa thải cũng được, dù sao tôi cũng đến chưa lâu.

Tôi nói xong liền rời khỏi, không nhìn người phía sau lấy một lần nào.

Chỉ nghe thấy cô gái dịu dàng làm nũng, còn chu Mộ Hải thì cười.

Ai bảo anh ta hôn bậy, là anh ta quá đáng trước, cái thứ đại thiếu hoa tâm như anh ta, nói như các đồng nghiệp thì chính là đêm đêm lưu luyến trong bụi hoa.

Buổi chiều rất quang đãng, dù tôi là thiết kế chính ở Tiêu Thị, nhưng chỉ là người mới ở Hải Vận, nên cũng không có dự án gì cho tôi. Chuyện tôi làm nhiều nhất mấy ngày nay, chính là nhìn ra phía xa tòa cao ốc này qua cửa sổ thủy tinh bên cạnh.

Sau đó sẽ hi vọng, mình có thể có năng lực nghe xa vạn dặm hay nhìn thật xa, có thể thấy bóng dáng hoặc nghe thấy giọng nói của anh.

Đang thất thần, bỗng có người vỗ nhẹ vai tôi, tôi giật bản mình, tim như muốn rơi ra ngoài.

Vội quay đầu, muốn xem thử xem ai ác như vậy, lại thấy Chu Mộ Hải đang thân nhiên cười, nhìn tôi.

"Đến văn phòng của tôi." Anh ta nói, rồi đi thẳng.

Tôi còn chưa kịp định thần, hai chân đã phản ứng trước, đi theo sau anh ta.

Văn phong thoáng đãng, anh ta ngồi đối diện tôi, tôi đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị sa thải, nhưng anh ta chỉ đánh giá tôi cẩn thận, thật lâu sau mới nói: "Lục Mạn, cô biết tôi không?"

Tôi nghe xong, không hiểu, hỏi: "Gi cơ?" Tôi nghĩ mình nghe lầm rồi.

Anh ta thấy phản ứng của tôi, lắm bầm: "Cũng phải, sao có thể biết được?" Sau đó cười với tôi, nói: "Không biết cũng không sao, hôm nay biết rồi. Tôi là Chu Mộ Hải, rất hân hạnh được biết cô."

Anh ta đứng lên, đưa tay về phía tôi.

Tôi bỗng hiểu ra, chẳng lẽ đây chính là thủ đoạn theo đuổi của anh ta trong truyền thuyết sao. Ngày thứ hai tôi vào làm, đã có đồng nghiệp nhắc nhở tôi: "Mạn Mạn, cô xinh đẹp như vậy, cẩn thận đừng đụng phải Chu thiếu."

Vì phép lịch sự, tôi cũng đứng lên. Khẽ chạm tay anh ta, sau đó nhanh chóng rút về.

Tôi nói đồng dục: "Chu thiếu, xin lỗi vì hôm nay đã đánh anh trên sân thượng, nhưng là do anh sai trước, đúng chứ? Nếu anh muốn sa thải tôi cũng không ý kiến." Không vờn vòng vo như vậy.

Chu Mộ Hải bật cười, tán thưởng: "Người ta vẫn nói không đánh không quen mà, hôm nay cô đánh hay lắm."

Tôi nghe xong, đứng chết sững, cái này, cũng được sao...

Tôi còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy anh ta nói: "Chào mừng cô gia nhập Hải Vận, mong rằng sau này sẽ hợp tác vui vẻ." Giọng nói của anh ta hoàn toàn nghiêm túc, khác hẳn về bất cần khi nãy.

Nghiêm túc như vậy khiến tôi nghi ngờ, lời đồn bên ngoài rốt cuộc có phải thật hay không?

"Cảm ơn." Tôi thật lòng cảm tạ, sau đó nói: "Vậy Chu thiếu, nếu không con việc gì tôi xin đi trước."

"Được."

Anh ta cười thân nhiên, gật đầu.

Ngay lúc tôi xoay người, anh ta lại gọi với theo: "Lục Mạn, rất vui được gặp lại cô."

Tôi cười, không nán lại thêm phút nào, quay người rời đi.

Gặp lại ở công ty của anh ta, có gì đáng mừng chứ?

Thật là... khó hiểu.

~~~~~

yêu anh, với em, là giấc mơ tươi đẹp vô cùng, lại như bọt biển ngày hè, chỉ là pháo hoa trong nháy mắt.

Nếu có thể, em muốn quay lại quá khứ, ôm anh, ôm thật chặt, không buông tay.

Em yêu anh, nhưng không dám nói với anh nữa, sau này mới hiểu ra, tất cả tình yêu sâu đậm đều sẽ trở thành bí mật.

Gió của thành phố S thổi qua mặt tôi, mang theo nỗi cô độc và bi thương, tôi vẫn hóng gió trên sân thượng như trước. Nơi này bây giờ yên tĩnh khác thường, mà trái tim đầy hi vọng của tôi cũng yên tĩnh như sân thượng vậy.

Nhưng không được, không được, tuy rất không muốn nhớ lại, nhưng cảnh tượng vừa thấy dưới gara vẫn không ngừng hiện lên trước mắt tôi.

Một cô gái khí chất tuyệt vời bước khỏi xe của Tần Diệc Phong, anh cẩn thận dìu cô ấy xuống, cô ấy thân thiếu níu cánh tay anh, hai người vui vẻ trò chuyện đi vào thang máy.

Anh thật sự, có vị hôn thê kim ốc tàng kiều như lời đồn sao?

Tôi ra sức lắc đầu, ngăn mình không nghĩ đến những chuyện liên quan đến anh nữa.

"Có vẻ như cô rất thích nơi này?" Bỗng phía sau vang lên giọng nói trầm thấp mỉa mai.

Tôi quay người, gật đầu, "Ừ."

"Tôi nghe thấy cô đang nói thầm, nếu tôi không tới, cô sẽ càng thích nơi này." Chu Mộ Hải một tay đút túi, ung dung tự tin bước đến bên tôi.

Tôi chỉ cười không nói, lúc này tôi không có tâm trạng đùa với anh ta.

"Mỗi lần đứng đây, cô hay nghĩ gì?" Anh ta bỗng nghiêm túc hỏi tôi.

Tôi nhìn tòa nhà đối diện, sau đó cười chua xót: "Tôi nghĩ, liệu có một cơn gió có thể thổi tôi xuống, rơi vào vực sâu vô tận, vạn kiếp không thể trở lên không."

Chu Mộ Hải kinh ngạc một lát, sau đó nói: "Cô là một người phụ nữ sâu xa."

Tôi quay lại, nói: "Tôi chỉ là một cô gái hết sức bình thường." Nói xong, tôi quay người định bỏ đi.

Chu Mộ Hải gọi với lại: "Này, sao cô không hỏi tôi, khi tôi đứng đây hay nghĩ đến điều gì?"

"Xin rửa tai nghe." Tôi dừng bước, quay lại nhìn anh ta.

Tuy trên mặt anh ta vẫn mang theo nụ cười mỉa mai, nhưng lại nói đầy ý tứ: "I come I see I conquer" (Tôi đến, tôi thấy, tôi chinh phục)

"Chúc anh thành công." Tôi biết đây là lời Caesar Đại Đế nói khi chinh phục Thổ Nhĩ Kỳ, tình cảm hào hùng không bút mực nào tả xiết, tôi vẫn luôn cảm thấy chỉ những người thành công mới có tư cách nói những lời này.

"Tôi nhất định sẽ chinh phục được em." Chu Mộ Hải tiếp tục nói với theo, đôi mắt đào hoa khóa chặt tôi.

Tôi hơi sững lại, nhưng vẫn bình tĩnh đáp: "Tôi đi trước."

Trên đời này, chỉ có một người có thể khiến lòng tôi dậy sóng, người ấy không phải là anh ta.

+++++

Tác giả có lời muốn nói:

Mọi người còn nhớ Chu Mộ Hải không? Còn nhớ đại thiếu hoa tâm ở Mùa Mận Xanh Rừng không, người ta comeback hoành tráng trong bộ này rồi nè ~

+++++

Te có lời muốn nói:

Gần đây khá bận, bỏ bê công việc, xin cúi đầu nhận tội.

Từ nay mình sẽ đăng thường xuyên hơn, tuy không thể hoàn như dự kiến nhưng sẽ ra đều hơn để sớm hoàn bộ này. Mỗi tuần sẽ đăng 2 chương vào các ngày thứ ba, năm hoặc chủ nhật (tùy lịch nữa). Thành thật xin lỗi đã để mọi người chờ lâu.

BTW, mình không thích loại con trai hoa tâm, nên không thích Chu Mộ Hải ~ ghét từ bộ Mùa Mận sang bộ này luôn ~

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đảo Cách Lòng

Ba giờ sáng, tôi tỉnh dậy từ trong ác mộng, chạm vào gối, hơi ẩm ướt.

Tôi vô lực dụi mắt, đứng lặng trước cửa sổ, ngẩng đầu nhìn, bầu trời tối đen mà trống rỗng, như có thể khiến người ta nghẹt thở.

Trong đầu tôi cứ tua lại cảnh Tần Diệc Phong nhìn cô gái ấy, quen thuộc như vậy, lại xa lạ đến thế.

Tuy hôm ấy trên sân Thượng Chu Mộ Hải nói vậy, nhưng cũng không có hành động gì cụ thể, anh ta không làm phiền, với tôi, là một chuyện tốt.

Hôm nay tôi vẫn như thường lệ, tan làm đi xuống gara, vừa đi đến bên xe của mình, đã nghe thấy giọng Tần Diệc Phong: "Mạn Mạn."

Cái tên quen thuộc từ rất lâu rồi, tôi nghe thấy mà nước mắt như muốn tràn mi, nhưng khi quay lại mới nhận ra không phải anh đang gọi tôi.

Anh nhìn cô gái áo vàng trẻ tuổi, cung chiều nói: "Không phải đã dặn em gọi cho anh rồi sao, anh đến đón em."

Cô gái kéo tay anh, nhõng nhẽo nói, "Biết anh là người bận rộn, sao dám làm phiền anh chứ."

Tần Diệc Phong cười yêu chiều, đã mắt trong thấy tôi đang đứng bên cạnh.

Tôi gượng nở nụ cười, nhanh chóng mở cửa xe muốn bỏ chạy, nhưng trong lúc hoảng loạn không mở được khóa, không mở được cửa.

Đợi đến lúc tôi mở được, anh và cô ấy đã ngọt ngào đến bên tôi.

Anh thân nhiên cười nhìn tôi, ánh mắt xa cách lạnh như băng, nói: "Lục Mạn, cô làm gì ở đây, Tiêu Viễn đâu?"

"Tôi hốt hoảng, chợt dạ nói: "Em... Em đến đây có chút việc."

"Hửm?" Anh nhìn tôi đầy dò xét, bỗng cô gái bên cạnh mở miệng: "Anh Diệc Phong, anh hãy giới thiệu bạn anh cho em biết đi."

Giọng nói của Tần Diệc Phong dịu dàng hẳn, "Giới thiệu với em, đây là bạn đại học của anh, Lục mạn."

Sau đó nói với tôi: "Đây là Trần Hiểu Mạn."

Bạn đại học, quả là một thân phận rất tuyệt, tôi cười nói với cô gái ấy: "Chào em"

"Chào chị, chị Lục, em gọi chị như vậy được chứ." Cô ấy cười nói với tôi. "Hiếm khi bạn cũ gặp mặt, tối nay em và anh Phong có hẹn dùng cơm tối, hay chị đi cùng chúng em đi."

Cô gái có ánh mắt sáng như sao, khuôn mặt xinh đẹp, tràn đầy sức sống, những thứ ấy tôi đều không có, tôi cũng lắm chỉ có một trái tim đau thương và hồi ức đau khổ thôi.

Tôi thấy hơi khó chịu, cúi đầu, vừa hay nhìn thấy bàn tay của cô gái đang nắm chặt Tần Diệc Phong, liền đáp, "Không được, tôi còn có việc."

Tiếc quá." Trần Hiểu mạn bấu môi, vô cùng đáng yêu.

"Vây tạm biệt." Xối xong, tôi nhanh chóng lên xe, rời đi, từ đầu đến cuối không dám nhìn vào mắt anh, trước khi đi vẫn không quên cười với họ. Giả vờ như không để tâm, tôi có thể giả vờ rất tốt, thật sự, có thể, rất tốt.

Trong radio phát nhạc của Lâm Hựu Gia: "Mỗi khi nghe thấy anh và cô ấy nói 'chúng tôi', tựa như nghe thấy tiếng tình yêu vĩnh hằng đang cười nhạo."

Tôi nghe, bất giác rơi lệ, tôi nhanh chóng dừng xe ven đường, vô lực úp mặt lên vô lăng, cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Bỗng, cửa xe của tôi bị mở ra, Chu Mộ Hải ngồi lên ghế phụ lái, cười tà mị: "Sau này ấy mà, đừng có dừng xe ven đường mà quên khóa cửa."

Tôi lau nước mắt, nhìn anh ta đầy khó hiểu: "Sao anh lại ở đây?"

"Xem kịch." Chu Mộ Hải ngẩng đầu, sau đó nói: "Đi thôi, tôi mời com."

"Chu thiếu, tôi nghĩ anh biết tôi không phải loại phụ nữ như anh vẫn nghĩ."

"Làm sao cô biết tôi nghĩ cô là người phụ nữ như thế nào?" Anh ta bỗng nghiêm túc đợi tôi trả lời.

"Tôi đã là mẹ của một đứa bé năm tuổi, anh muốn tìm một người phụ nữ để yêu đương, đúng chứ?"

Nói xong tôi lại thấy mình thật nực cười, nhưng Chu Mộ Hải nhìn tôi, thu ánh mắt đang dần đo lại, rất lâu sau mới mở miệng: "Tôi biết. Lái xe đi, đói quá, nếu bắt cô mời com thì keo kiệt quá, để tôi mời."

Tôi bắt đầu đi lái xe, sau đó nổ máy, theo chỉ dẫn của Chu Mộ Hải, đi đến một nhà hàng xa hoa.

Anh ta chọn rất nhiều mỹ vị, nhưng tôi không đụng đũa, bây giờ tôi không có hứng ăn, cho dù ngon thế nào, với tôi, cũng đều vô vị.

Chu Mộ Hải cũng không ăn com, chỉ chống cằm, nhìn tôi.

Bỗng sự im lặng giữa tôi và anh ta bị một động nữ dễ thương đánh vỡ, "Anh Diệc Phong, đây không phải anh Hải và bạn đại học của anh sao?"

Tôi và Chu Mộ Hải cùng nhìn theo giọng nói về phía anh và cô ấy, không chờ tôi kịp phản ứng, họ đã tới gần, dường như Chu Mộ Hải rất thân với họ, liền đón tiếp.

Chu Mộ Hải nói với Tần Diệc Phong: "Mấy hôm nay còn đang định tìm cậu đi uống vài chén."

Tần Diệc Phong cười: "Cố ý mới không bằng tình cờ gặp." Dứt lời anh nhìn quét qua tôi, ánh mắt lạnh như băng, tôi như thấy quanh mình đầy hận ý.

"Để tôi giới thiệu mọi người, Mạn Mạn, đây là bạn tốt khi tôi du học bên Đức, Tần Diệc Phong, Diệc Phong, Tiểu Mạn. Đây là..."

Chu Mộ Hải chưa nói xong, Trần Hiểu Mạn đã cướp lời: "Anh Hải, anh Diệc Phong và chị Lục quen nhau, họ là bạn đại học."

"Là sao?" Chu Mộ Hải cười mời hai người ngồi, vừa đủ bốn chỗ, Tần Diệc Phong ngồi bên trái tôi, Trần Hiểu Mạn ngồi bên phải tôi, Chu Mộ Hải thích thú nói: "Diệc Phong, nói tôi nghe xem trước đây Lục Mạn thế nào với."

Khi tôi bắt gặp ánh mắt liếc Chu Mộ Hải, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng truyền đến từ bên cạnh: "Chúng tôi không quen."

Ý cười chưa xốt lan tên mặt tôi, nói theo anh: "Chúng tôi không quen, chỉ biết nhau thôi."

Câu này của tôi, đổi lại một cái hừ lạnh của anh. Chu Mộ Hải và Trần Hiểu Mạn không phát hiện ra sự khác thường của chúng tôi, vẫn nói chuyện rôm rả.

Có lẽ đây chính là bữa com khó nuốt nhất từ khi tôi sinh ra đến nay, ăn xong, khi tôi định đứng dậy cáo từ, có người bỗng chạy đến bên tôi và Tần Diệc Phong, nói: "Tần Diệc Phong, Lục Mạn, thật sự là hai người sao, tôi biết ngay là hai người không thể chia tay mà."

"Học trường." Tôi và Tần Diệc Phong cùng nói, đây là học hội trường hội học sinh thời đại học của chúng tôi, Triệu Tư Thành, thời đại học rất quan tâm tôi và Tần Diệc Phong.

"Sao hả, con của hai người có tới không?" Triệu Tư Thành nói đùa.

"Không phải đâu, học trường hiểu lầm rồi." Tôi đang định giải thích, Tần Diệc Phong bỗng ngắt lời: "Gần đây học trường có khỏe không?"

"Tôi và tiểu Mạn sinh một con gái, chuyển đến Canada, gần đây có chút việc nên về."

Tiểu Mạn trong miệng học trường chính là bạn gái thời đại học của anh ấy, thì ra họ vẫn luôn bên nhau, thật tốt.

"Học tỷ khỏe chứ?" Tôi và Tần Diệc Phong lại cùng hỏi.

Triệu Tư Thành cười nhìn chúng tôi, nói: "Cô ấy hả, khỏe lắm." Nói xong anh nhìn ra cửa, nói với chúng tôi: "Tôi đi trước, nhất định phải giữ liên lạc đấy."

"Được." Tôi và Tần Diệc Phong lại cùng trả lời.

Đến khi bóng lưng học trường khuất hẳn, tôi mới sực nhớ mình đã quên nói với anh ấy tôi và Tần Diệc Phong đã không còn bên nhau nữa.

Mà khi tôi và anh cùng quay lại, lại thấy ánh mắt kinh ngạc và nghi ngờ của Chu Mộ Hải và Trần Hiểu Mạn.

Tần Diệc Phong bình thản ngồi xuống giải thích: "Tôi và cô ấy, chuyện cũ lâu ngày thôi, không có gì đáng nói."

Những lời này của anh khiến tôi đau đớn vô cùng, khiến tôi không chịu được nữa, cầm túi, gượng cười, nói với họ: "Tôi còn có việc xin đi trước." Nói đoạn chạy nhanh khỏi nơi khiến tôi không thể hít thở này.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Âm Trong Mộng

Những người, những chuyện, những nơi đã xuất hiện trong đời tôi và anh từ trước đến nay, gần xé tôi từng chút một, không lúc nào quên nhắc nhở, tôi đã từng yêu anh sâu đến như vậy, vậy còn anh?

Sau tối hôm ấy, tôi vẫn đi làm ở Hải Vận như thường lệ, những cô gái khác nhau vẫn lui tới văn phòng của Chu Mộ Hải, tôi cũng không lên sân thượng nữa.

Tất cả những gì tôi muốn bây giờ chính là sống sót, muốn sống ở thành phố này, bảo vệ những người tôi muốn bảo vệ.

Tan tầm chiều nay, khi Tiêu Viễn đến đón tôi, tôi thấy Tần Diệc Phong lái xe, chở bạn gái của anh đi qua, mắt anh nhìn thẳng, hoàn toàn không có ý liếc sang chúng tôi.

"Mạn Mạn, có phải ngày mai Tiểu Thâm sẽ về không?" Tiêu Viễn thấy tôi ngăn người nhìn chiếc Land Rover, gọi chuyện.

"Ồ ờ." Nhắc đến tiểu Thâm, tôi thư thái hẳn, bao năm qua, con tôi luôn là thần dược của tôi, bởi vì thằng bé rất giống anh, từ khuôn mặt đến giáng vẽ, ngay cả sở thích cũng giống hệt.

"Ngày mai anh đi đón họ với em."

"Ngày mai anh còn có hẹn mà." Tôi nói đùa.

"Mã Viện Viện này quá ốm yếu, không phải kiểu anh thích." Tiêu Viễn thân nhiên nhún vai.

Tôi lên xe cài dây an toàn, sau đó cười đáp: "Kiều Kiều đi rồi, anh có nhớ người ta không?"

"Hả?" Tiêu Viễn lắc đầu: "Cô ấy đi rồi không ai cãi với anh, yên tai lắm."

Tôi cười, không nói. Kiều Kiều là bạn tiểu học của tôi, Tiêu Viễn cũng vậy. Điều kiện của cậu ấy rõ ràng tốt như vậy, lúc trước lại đi phỏng vấn làm nhà thiết kế ở Tiêu Thị, cô ấy nghĩ gì, tôi hiểu rõ.

Nhưng Tiêu Viễn lại không biết, bởi vì hai người hồ hồ gặp là cãi, Kiều Kiều không xem anh là tổng giám đốc, còn Tiêu Viễn cũng không xem Kiều Kiều là phụ nữ.

...

Thật ra tôi không thích sân bay lắm, vì ở đây, tôi đã từng đưa tiễn người tôi yêu nhất, cũng đưa tiễn thanh xuân tươi đẹp nhất của tôi.

Tiêu Viễn vốn định đón Tiểu Thâm và mẹ với tôi, nhưng Tiêu Thị lại có cuộc họp quan trọng cần anh chủ trì, nên tôi từ chối khéo ý tốt của anh.

Khi thấy mẹ và Tiểu Thâm, khóe mắt tôi bỗng ươn ướt, già rồi, dễ xúc động.

Mẹ dịu dàng nói với tôi: "mạn Mạn, không có mẹ ở bên, một mình con vất vả rồi."

Tôi vội lắc đầu, mẹ của tôi thật ra là một nữ nhân, nhưng sau sự cố sáu năm trước, bà đã già đi không ít.

"Hai người ngồi máy bay chắc cũng mệt rồi." Tôi ôm lấy Diệc Thâm, có vẻ như thằng bé lại cao thêm một chút rồi.

"Mẹ, lâu ngày không gặp, mẹ lại đẹp ra rồi." Diệc Thâm hôn lên mặt tôi.

Tôi bị câu nay của thằng bé chọc cười, "Đúng bà tâm can bảo bối của mẹ." Tôi hôn lên khuôn mặt bé nhỏ hồng hào của thằng bé.

"Mẹ, con lên nói mẹ nghe này." Lúc này Diệc Thâm lại ghé sát tai tôi, khẽ nói: "Con muốn đi vệ sinh."

Tôi bật cười, nói với mẹ: "Mẹ, mẹ ngồi đây nghỉ ngơi trước, con đưa Diệc Thâm đi toilet, sau đó chúng ta về nhà."

Mẹ tôi gật đầu, sau đó ngồi xuống. Tôi dắt Diệc Thâm xuống, dắt tay thằng bé đến toilet.

"Mẹ, con là nam, con không đi toilet nữ." Khi đi đến cửa toilet, Diệc Thâm dùng dằng không chịu đi toilet nữ.

"Ngoan nào, Diệc Thâm của chúng ta còn nhỏ, không sao cả." Tôi vừa dỗ vừa dẫn thằng bé đi.

"Kết quả là thằng bé bắt đầu khóc, sao mới đi Hồng Kông một chuyến, ý thức nam nữ lại mạnh mẽ như vậy, tôi thật sự hết cách, bởi vì thằng bé cũng giống ai kia, ngang ngược đủ đường.

"Nhưng mẹ không thể vào toilet nam, con đi một mình mẹ sẽ lo lắng." Tôi định dạy dỗ thằng bé: "Diệc Thâm nghe lời nào, một lần cuối thôi, có được không."

"Con sẽ đi toilet nam."

Diệc Thâm khóc tiếp, khi tôi sắp bó tay hết cách, một giọng nói quen thuộc vang lên, "Đề tôi dẫn thằng bé đi."

Tôi lạnh run người, lau nước mắt cho Diệc Thâm, đứng đây, nói với người đàn ông cao lớn: "Không cần đâu, cảm ơn."

Nhưng tôi không ngờ, Diệc Thâm lại ngừng khóc, vui vẻ chạy lên phía trước, ôm chân Tần Diệc Phong, ầm ục gọi: "Ba, cuối cùng ba cũng về tìm con và mẹ rồi."

Tần Diệc Phong và tôi cùng sững người, tôi bỗng cứng họng không biết nói gì.

Tần Diệc Phong nhìn tôi, mắt lạnh như băng, sau đó ôm lấy Diệc Thâm, vừa dịu dàng dỗ dành, vừa đi vào toilet nam: "Ba đã về rồi, đừng khóc nữa."

Anh nói xong, Diệc Thâm cũng ngoan ngoãn nín khóc.

Nhìn thấy anh ôm Diệc Thâm vào toilet, nước mắt tôi trào ra.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Nhớ Chuyện Xưa

Em không biết, em nên ra sức giành lại anh, hay là đứng sau anh, kiên định xoay người rồi bỏ, từ nay, gần ngay trước mặt mà xa tận chân trời.

Tôi chạy vào toilet, dùng nước lạnh rửa mặt, cái lạnh thấu xương này, khiến tôi khôi phục lí trí.

Tôi lau khô nước, đi ra như không có gì, Tần Diệc Phong và Tiểu Thâm cũng đứng cách đó không xa, hai người đều đang nhìn tôi.

Từ mái tóc, khuôn mặt, ngay cả dáng đứng cũng giống nhau đến vậy.

Anh thấy tôi đến, cúi người, dịu dàng nói với Tiểu Thâm: "Mẹ con đến rồi, ba đi trước đây."

"Ba, ba đi đâu vậy?" Diệc Thâm nghiêng đầu hỏi.

"Ba còn có việc bận, Tiểu Thâm về nhà với mẹ trước nhé."

"Con biết rồi, mẹ từng nói với con, ba bận thăm hiểu, sau này con cũng muốn đi Nam Cực với ba." Tiểu Thâm tỏ vẻ biết tuốt.

Tôi bước nhanh về phía trước, nắm tay tiểu Thâm, cúi đầu không dám nhìn vào mắt Tần Diệc Phong, nói: "Xin lỗi, làm phiền anh rồi."

"Thằng bé... tên gì?" Trên mặt anh hiện vẻ do dự.

Tôi bị câu hỏi bất ngờ của anh dọa, rất lâu sau mới trả lời: "À, thằng bé tên Lục Diệc Thâm."

Anh nghe xong, như lâm bầm: "Tôi nghĩ là thằng bé mang họ Tiêu." Nói xong mi tâm giãn ra, như mây tan trăng sáng.

Anh nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh lùng xa cách, nhìn tôi, hỏi: "Em có gì muốn nói với tôi không?"

Tôi ngẩng đầu nhìn khuôn mặt góc cạnh lạnh lùng của anh, lắc đầu.

Tần Diệc Phong hừ lạnh, mặt không cảm xúc: "Tốt nhất là em không có gì để nói, nếu không em nhất định sẽ hối hận." Sau đó thản nhiên rời khỏi tầm mắt tôi.

"Ba, ba phải thường về nhà đó, con và mẹ đều chờ ba." Diệc Thâm vừa vẫy tay vừa nói.

Tần Diệc Phong quay lại, cười dịu dàng với Diệc Thâm, tôi có thể cảm nhận được sự dịu dàng của anh. Khi nhìn sang tôi, anh chỉ lạnh lùng liếc mắt. Sau đó dứt khoát đi khỏi.

"Mẹ, ba về sao mẹ không nói với con." Diệc Thâm vẫn chưa hết mừng vì gặp được ba, vừa hoạt bát kéo áo tôi, vừa hỏi.

Tôi bỗng không biết nói sao, chỉ thấy trong lòng trăm mối ngổn ngang.

Tiểu Thâm lớn dần, mong muốn được gặp ba ngày một lớn, những lúc thẳng bé le hét âm ỉ, tôi hết cách mới cho những tấm hình chụp chung giữa tôi và Tần Diệc Phong, sau đó nói đây là ba của thẳng bé.

Chỉ cần cho thẳng bé xem anh, nó liền yên tĩnh ngay, số lần xem ảnh thật sự rất ít, tôi không ngờ thẳng bé có thể nhận ra Tần Diệc Phong nhanh như vậy.

"Tiểu Thâm ngoan, chúng ta đi thăm ông ngoại, được không?" Tôi khẽ hỏi.

Có lẽ thấy vẻ mặt tôi có chút khác thường, Tiểu Thâm ngoan ngoãn gật đầu, tôi ôm tiểu Thâm, cất bước đi.

Bầu trời tĩnh lặng, ánh trăng lạnh lẽo chiếu qua rèm cửa vào phòng ngủ của tôi, lại là một đêm mất ngủ.

Bỗng cảm thấy mệt mỏi đến nỗi không còn sức để khóc nữa, tôi đi đến bên cửa sổ, ngẩng đầu nhìn bầu trời đen kịt, nhớ lại buổi đêm sáu năm trước.

Tôi đi như bóng ma vô hồn trên đường phố Berlin, xung quanh là những người xa lạ, phong cảnh xa lạ, ngã tư xa lạ, ngôn ngữ xa lạ, tôi ra sức tìm kiếm bóng người khiến tôi ngày nhớ đêm mong, nhưng tìm hoài không thấy.

Nỗi tuyệt vọng này, đến nay vẫn đau tận xương tủy.

Nếu lúc đó tìm được anh, tôi muốn nói với anh, em yêu anh, em không thể sống thiếu anh, em không muốn chia tay, tôi còn muốn nói với anh, em có Diệc Thâm, nhưng tôi không tìm được anh, những lời nên nói từ sáu năm trước, đến tận bây giờ tôi vẫn chưa dám mở lời.

Bởi vì bây giờ, bên anh đã có người đẹp bầu bạn, mà người ấy lại không phải là tôi.

~~~~~
"Cái gì, em nói Tần Diệc Phong đã gặp tiểu Thâm rồi." Trong nhà hàng tràn ngập ánh mặt trời, Tiêu Viễn và Kiều Kiều nghe tôi kể, đều tròn mắt nhìn tôi, như kinh ngạc với sự bình thản của tôi lúc này.

"Anh ấy có nói gì không?" Kiều Kiều tò mò hỏi. "Cậu có nói cho anh ấy biết anh ấy là ba đứa nhỏ không."

Tôi hồ hững hờ lắc đầu, "Minh không muốn dùng đứa con trời buột anh ấy, bây giờ anh ấy đã có cô ấy, không phải rất tốt sao." Khi nói ra câu sau, tôi thấy tim mình như bị kim châm, rất khẽ nhưng cũng rất chân thật.

"mạm Mạn, có chuyện này anh nghĩ mình phải nói với em." Tiêu Viễn nhíu mày, nghiêm túc nhìn tôi.

"Chuyện gì?" Tôi nhìn anh, đợi câu sau của anh.

Tiêu Viễn hít sâu, sau đó từ từ nói: "Thật ra thời gian em có thai, Diệc Phong... cậu ấy có về tìm em."

Nghe xong câu này, cốc nước trong tay chợt sánh ra, hai tay bắt gặp run lên.

"Anh nói gì?" Tôi đặt cốc nước xuống, cố giả vờ bình tĩnh hỏi Tiêu Viễn.

Tiêu Viễn áy náy kể lại: "Khi em mang thai tám tháng, anh và em về đại học C. Hôm đó bỗng đổ mưa lớn, chúng ta trú mưa ở hành lang. Dây giày của em bị xức, anh ngồi xuống thắt dây giày cho em, thấy Diệc Phong đứng trong góc nhìn chúng ta, sau đó anh ôm em, nói với em: "Đừng đẩy anh ta, anh đang ôm đứa bé của anh", em cười không đẩy anh ra, anh cũng thấy Diệc Phong đau khổ quay người bỏ đi. Mạn Mạn, xin lỗi em."

"Tiêu Viễn, sao anh có thể làm như vậy." Kiều Kiều tức giận quát lên.

"Anh chỉ muốn thanh thủ vì mình, mạn Mạn, hãy giành cậu ấy về đi."

Hai tay tôi nắm chặt tà váy, thì ra là như vậy, thì ra anh có về tìm tôi, nhưng bây giờ, tôi phải làm gì đây.

Khó trách anh lại nói: "Tôi nghĩ rằng thẳng bé mang họ Tiêu."

Tôi bỗng thấy đầu óc rối bời, đau như búa bổ.

Hoàn toàn không quan tâm Tiêu Viễn và Kiều Kiều đang nói gì, cứ thế đi khỏi.

Đi bất định trên đường, nước mắt đầy mặt tự bao giờ.

Nếu khi tôi đến Berlin tìm được anh, nếu khi anh về, chúng tôi ngồi xuống nói chuyện, nếu lúc đó không nông cạn như vậy, nếu khi ấy tôi còn có thể bắt chắp tất cả, như vậy chúng tôi sẽ không phải lỡ mất bao năm thế này.

Tần Diệc Phong, em yêu anh, nhưng bây giờ, em phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Hoa Tuyết Rơi

Cho dù ngủ muộn đến đâu, tôi biết trời sẽ luôn sáng, nên tôi không sợ tối.

Văn phòng yên tĩnh, ai ai cũng tập trung làm việc của mình, tôi lại có phần rảnh rỗi, vì cấp trên vẫn chưa giao cho tôi công việc nghiêm túc nào.

"Lục Mạn, đi theo tôi." Tôi đang chống cằm, nhìn vô định về phía tòa nhà đối diện, bỗng nghe thấy tiếng của Chu Mộ Hải.

Đến khi tôi quay đầu, đã thấy anh ra ra đến cửa, nhìn ánh mắt nghi ngờ của đồng nghiệp xung quanh, tôi bình tĩnh ung dung đi theo sau anh ta.

Dọc đường Chu Mộ Hải không nói gì, chỉ thỉnh thoảng quay đầu, xác định tôi vẫn đi sau anh ta, rồi cứ thế bước tiếp về phía trước.

Tôi theo anh ta lên xe, suốt đường đi điện thoại anh ta luôn đổ chuông ầm ĩ, hẳn là mấy cô gái của anh ta, anh ta cũng không ngại tôi, nói chuyện đầy tình ý với bên ấy.

Xe bỗng dừng lại, Chu Mộ Hải thu lại nụ cười đắc đo của mình, nhìn thẳng tôi: "Lục Mạn, sao lại là cậu ấy."

Tôi bị không khí bất ngờ ngày làm choáng, "Tôi không hiểu anh đang nói gì."

Anh ta nhìn tôi, sau đó suy sụp dựa vào ghế: "Chà, hay cho cậu không hiểu. Lục Mạn, tôi nói rõ cho em hiểu, tôi muốn em trở thành người phụ nữ của tôi."

"Nhưng chúng ta là chuyện không thể nào." Tôi trả lời không cần suy nghĩ.

"Trên đời này không gì là không thể."

Tôi có thể cảm nhận được, khi nói ra lời này anh ta rất nghiêm túc, rõ ràng khi này còn trắng hoa với nhiều cô như vậy, lúc này lại thổ lộ chân tình, với vẫn không sao hiểu được, tôi gặp anh ta không nhiều, nên tôi cũng không tin.

"Có lẽ tôi khác với những cô gái anh từng gặp, nên anh có cảm giác mới lạ, nhưng tôi nói với anh rồi, tôi chỉ là một người mẹ của đứa bé năm tuổi bình thường, thật xin lỗi, tôi không có hứng thú và thời gian để chơi đùa với anh." Nói xong tôi định mở cửa xe bỏ đi.

Chu Mộ Hải lại đạp ga, xe chạy nhanh, anh ta nhìn phía trước, nói đầy quyết tâm: "Tôi sẽ chứng minh cho em thấy, lần này tôi không phải đùa giỡn."

Xe chạy nhanh đến một ngã tư vô cùng quen thuộc, năm ấy chính tại ngã tư này, tôi đã nói với Tần Diệc Phong: "Chúng ta chia tay đi, anh không thể cho em cuộc sống em mong muốn."

Tôi nhớ về mặt của Tần Diệc Phong khi nghe những lời này, đầy mắt nước, bóng dáng cô đơn khi anh quay người khiến tôi đau lòng như muốn chết vậy.

"Khoảng tháng mười hai của sáu năm về trước, tôi lái xe ngang qua nơi này, trùng hợp gặp đèn đỏ, tôi không kiên nhẫn chờ, bỗng một cô gái mặc áo khoác đỏ xuất hiện trước mặt, trên khuôn mặt lịm lỉm mang theo nụ cười, nhưng nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống. Khi ấy tôi rất muốn bảo vệ cô ấy, nhưng tôi phản ứng kịp thì đèn đã chuyển xanh, tiếng còi xe phía sau thúc giục khiến tôi không thể không rời đi, nhưng ánh mắt vẫn luôn nhìn theo bóng dáng màu đỏ qua kính chiếu hậu."

Tôi kinh hãi, bởi vì cái ngày mà Chu Mộ Hải nói, như mới chỉ hôm qua.

Sau khi nói xong lời nhắn tâm ấy với Tần Diệc Phong, tim tôi đau như bị dao đâm, chạy như điên, tôi nghĩ mình cần thứ gì đó lạnh như băng để đóng băng nước mắt và nỗi đau của mình.

Nhưng khi ăn kem, tôi mới nhận ra tim mình mới là nơi lạnh nhất.

Chu Mộ Hải kể tiếp: "Lần thứ hai gặp lại cô ấy là ở sân bay, ba mẹ đưa tôi sang Đức du học."

Hôm ấy tuyết rơi rất lớn, tôi nhìn cô ấy hai mắt đỏ hoe kiên quyết bước ra rân bay, khi đó tôi đã hạ quyết tâm, nếu để tôi gặp lại tôi nhất định sẽ tốt với cô ấy. Sáu năm sau, tôi đã thật sự gặp lại cô ấy."

"Đừng nói nữa." Những chuyện cũ liên tiếp được nhắc lại, rành rành trước mắt, khiến tôi không thể khống chế cảm xúc của bản thân.

"Lục Mạn, tôi không cần biết giữa em và Diệc Phong đã xảy ra chuyện gì, nhưng em phải biết là chuyện của hai người đã là quá khứ rồi. Cho dù tôi có bao nhiêu phụ nữ, trong lòng tôi cũng chỉ có mình em."

"Cảm ơn anh đã nặng tình như thế, tôi tin tất cả những lời anh nói, nhưng tôi cũng muốn anh hiểu rõ, trong thế giới của tôi, mùa tuyết rơi từ khi anh ấy đi vẫn chưa từng ngừng lại."

Dứt lời, tôi dứt khoát xuống xe, bên ngoài nắng chói chang, mà trái tim tôi lại về nơi trời băng đất tuyết.

"Lục Mạn, tôi nghĩ em vẫn chưa hiểu rõ tôi, tôi sẽ kiên trì đến cùng, không sợ đối thủ lớn như Tần Diệc Phong." Anh ta cũng mở cửa xe xuống sau tôi nói như một lời tuyên chiến.

Còn tôi vì nhớ lại những chuyện này, trong lòng đau nhói, rất khế, nhưng khó chịu vô cùng.

Chu Mộ Hải lái xe theo tôi, "Lên xe, tôi đưa em về công ty."

"Hôm nay tôi nghỉ phép, tối nay sẽ nộp đơn bù."

"không không đồng ý."

"Tôi từ chức."

"Không đồng ý."

Vậy tôi sẽ tự về không ty, không cần anh lo lắng."

Chúng tôi đang ở giữa phố xá đông đúc, xe qua xe lại, trong lúc nói chuyện anh ta bị cầm lại trên đường, tôi rẽ ngang rẽ dọc là đã rời khỏi tầm mắt anh ta.

Mỗi khi bế tắc hoặc đau lòng, tôi luôn muốn đi một mình trên đường, không biết đâu là đích đến, chỉ biết là phải đi tiếp.

Bỗng một chiếc xe dừng bên cạnh tôi, cửa sổ xe hạ xuống, tôi đang định nói: "Tôi sẽ tự về công ty."

Nhưng tôi vừa nói ra khỏi miệng, liền thấy đôi mắt sắc lạnh của Tần Diệc Phong, anh khẽ nhíu mày, lạnh lùng nói: "Lên xe."

Chỉ là hai chữ ngắn gọn, tôi lại như trúng tà, ngoan ngoãn lên xe.

Nhưng rốt cuộc tại sao, anh lại xuất hiện ở đây?

+++

Sang chương sau là hết ngược ~ Tung bông nào ~

BTW, mình muốn chia sẻ chút về Chu Mộ Hải (feel so bức xúc): Rõ ràng nói thích người ta, nhưng ngay cả dừng xe đi xuống cũng không dám, gặp lại tại sân bay, không nói một lời, cứ chờ duyên gặp lại, rõ ràng từ đầu đã chẳng nghiêm túc gì rồi. Còn nói gì mà trong lòng chỉ có một người, nếu thật sự thích một người sẽ không củ cải hoa tâm qua lại với nhiều người như vậy, rõ ràng không đáng mặt đàn ông. Nói chung không thích, anti anh này, nói đằng làm nèo, không thể tin được, ai lấy là họa chín chục đời.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sân Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Lửa Tình Yêu

Không phải mặt trời quá gắt, mà là tháng năm không đủ dịu dàng.

Sự im lặng cứ vắt ngang giữa chúng tôi, anh không nói, tôi không nói.

Tôi lặng lẽ theo anh vào một nhà hàng xa hoa tên là "Forget" (lãng quên), dường như anh rất quen thuộc nơi này, ngoài hỏi xem tôi có ý kiến gì về việc

chọn món hay không, anh không mở miệng nói với tôi thêm bất cứ câu nào, chỉ nhìn tôi, nhìn chăm chăm bằng ánh mắt tôi không hề quen thuộc.

Trước giờ vẫn thế, khả năng giữ bình tĩnh của tôi luôn không bằng anh.

|Anh tìm em có việc gì?" Tôi mở miệng trước.

"Muốn đưa em giám định và thưởng thức tác phẩm này." Tần Diệc Phong nói, mở một hộp trang sức tinh xảo đầy đến trước mặt tôi.

"Đỏ máu, màu rất thuần khiết." Đây là ruby có màu thuần khiết nhất tôi từng giám định, xung quanh dát kim cương, ruby là vua đá quý, ruby tự nhiên được xưng là "đá tình yêu", tượng trưng cho lửa tình, tình yêu tươi đẹp, vĩnh hằng và thủy chung.

"Ruby quyến rũ và kim cương lấp lánh, kết hợp rất tuyệt." Tôi quan sát cẩn thận, nói tiếp, " Phong cách thiết kế thanh thoát, trong khiếm tốn không thiếu xa hoa, đơn giản mà không mất vẻ cao quý. Chỉ nhìn qua một lần, sẽ cảm thấy khó cảm lòng, thật ra cả tác phẩm rất dịu dàng."

"Có thể không thể dùng 'thành công nhất' để hình dung tác phẩm này, dù sao mỗi thiết kế đều có nét độc đáo riêng, thậm chí sau mỗi thiết kế còn có thể có cả một câu chuyện, hơn nữa thiên phú của mỗi người không giống nhau, góc độ thưởng thức cũng khác, nhưng với em, tác phẩm này quả thật không gì sánh bằng."

Nói liến thoắng, nhìn một bàn đầy đồ ăn không biết đã được dọn lên từ khi nào và người nào đó đang chống cằm chăm chú nhìn tôi, cuối cùng tôi cũng nhận ra mình đã thao thao bất tuyệt hơi nhiều rồi.

"Rất làm vinh hạnh vì được em thưởng thức tác phẩm này của tôi, tôi đặt tên cho nó là duyên mộng." Tần Diệc Phong có vẻ rất vui, nói tiếp: "Nếu em đã thích như vậy, tặng em."

Tôi vốn đang uống nước, vừa mới nói nhiều như vậy, chỉ thấy uống nước mới có thể bớt xấu hổ. Nghe xong những lời này, suýt phun ra bằng hết, may mà tôi ép mình nuốt xuống được, nhưng lại sặc.

"Bao năm qua, vẫn ngốc như vậy." Anh đi tới, khẽ vỗ lưng tôi, đến khi tôi ngừng ho, anh mới về chỗ, nói ra câu này.

"Vô công bất thụ lộc, vòng cổ này rất quý giá, em không thể nhận được." Thì ra đây chính là "Duyên mộng" tiếng tăm lừng lẫy mà rất nhiều tiểu thư cao quý muốn có được, tôi thu vòng cổ, đóng hộp trang sức lại, trả lại trước mặt anh.

Anh như sớm đã biết tôi sẽ làm như vậy, bình thần nói: "Mạn Mạn, sinh nhật vui vẻ."

Chỉ một câu nói, khiến nước mắt tôi trào ra. Tôi vội tìm khăn giấy, nói: "Ho đến chảy cả nước mắt rồi."

Tôi cũng đã quên hôm nay là sinh nhật của mình.

"Em vừa nói mỗi thiết kế đều có câu chuyện của mình, sợi dây chuyền này chính là về anh và em, anh đương nhiên không thể đeo, nên để em giữ, không thì thôi."

Tôi không thể phản bác: "Nhưng mà..."

"Không có nhưng, Mạn Mạn..." Lúc này giọng điệu của anh không sắc bén như trước, lại có phần dịu dàng an ủi.

Tôi biết trước giờ tôi luôn không cãi lại anh, chỉ có thể thỏa hiệp: "Em giữ giúp anh, khi anh muốn lấy lại có thể đến lấy bất cứ lúc nào."

Khóe miệng anh khẽ cong lên, như đạt được kế gian, trước đây khi bên nhau, khi trêu chọc được tôi anh luôn có vẻ mặt như vậy.

Chiều nay chiều ấy, như đã qua cả thế kỉ.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Sinh Trăm Vẻ Đẹp

Hôm nay anh rất khác. Trong mắt không còn vẻ lạnh lùng xa cách của những lần gặp trước, nhưng cũng không toàn yêu chiều dịu dàng như trước.

Một tay chống má, vô thức ngắm nhìn anh.

Anh vẫn xuất sắc như vậy, nhưng rốt cuộc có gì thay đổi? Hẳn là anh đã thư thái và ung dung hơn.

Đáng tiếc biết bao.

Tôi không có cơ hội nhìn anh từng bước trở thành bộ dáng như bây giờ.

"Ăn xong rồi?" Anh phát hiện tôi đang ngấm mình cũng không nhắc.

Tôi lập tức thu liễm lại, mặt bắt giắc nóng lên, như đứa trẻ bị bắt quả tang làm chuyện xấu, gật đầu.

Đường về bãi đỗ xe rất yên tĩnh, anh cũng không đợi tôi, nghĩ một hồi tôi vẫn quyết định lấy hết dũng khí mở miệng: "Vì sao hôm nay anh lại mừng sinh nhật em."

Rõ ràng mấy hôm trước còn lạnh nhạt với tôi, làm ra vẻ cả đời cũng không qua lại với nhau nữa.

Vì sao lại thay đổi, không lẽ anh đã biết gì rồi?

Tôi đang đi theo chờ câu trả lời của anh, không ngờ anh bỗng dừng lại, chợt xoay người, tôi đụng vào lòng anh.

"Anh đang theo đuổi em." Anh nói từng chữ một.

Anh nói với tôi những lời này nghiêm túc như vậy, sau đó dang tay, dịu dàng ôm tôi.

Khiếp sợ, vui mừng.

Đây là lồng ngực tôi từng rất quen thuộc, độ ấm quen thuộc như vậy, mùi hương quen thuộc như vậy.

"Có phải anh đã biết chuyện gì rồi không..." Giọng tôi hơi run là cứng nhắc, anh đổi thái độ là vì tiểu Thẩm u.

"Chuyện của em, anh không muốn điều tra, bởi vì anh muốn đợi em chính miệng nói với anh." Anh buông tôi ra, sau đó nhìn thẳng vào mắt tôi nói; "Mạn Mạn, anh muốn em biết, anh quay về là vì em."

"Nhưng còn Trần Hiểu Mạn." Tôi cúi đầu, bỗng nhớ đến cô gái "Mạn Mạn" đáng yêu kia.

"Em họ." Anh nói ra hai chữ này như gió thoảng mây trôi.

Lúc này, tôi bỗng thấy nhẹ nhõm. Như được giải thoát, trời quang mây tạnh, sao mờ trắng tỏ.

Trong kí ức, dường như anh từng nói với tôi, anh có một cô em họ, cũng tên là Mạn Mạn, là con của cậu anh, có lần cậu đưa con gái đến trường thăm anh, tôi nghĩ nên đi gặp mặt cho phải phép, anh lại không cho tôi theo, khiến tôi giận dữ một hồi, thề không thêm quan tâm anh nữa.

Nhưng anh không hề lung lay, vẫn làm thêm, học bình thường, như quên luôn sự tồn tại của tôi. Trên đường thỉnh có gặp qua, nhưng chỉ lướt qua, sau đó tôi không chịu được nữa, chạy đến thư viện tìm anh.

"Tần Diệc Phong, vì sao anh không đến tìm em." Tôi chống nạnh, hỏi anh như chú mèo nhỏ tức giận.

"Vì biết em sẽ đến." Anh để sách trong tay lên giá, quay đầu nhìn tôi mỉm cười, không biết có phải tôi cảm nhận nhầm hay không, dường như anh rất vui khi tôi đến.

Cái gọi là 'quay đầu mỉm cười sinh trăm vẻ đẹp' (*), chính là như vậy, tôi hoàn toàn bị câu hồn rồi

Tựa lưng vào giá sách, anh lười biếng khoác hai tay lên vai tôi, sau đó môi anh khẽ chạm môi tôi.

Cảm giác này quá tuyệt vời, dường như trong không khí ngập tràn hương vị hạnh phúc.

"lần này đến lượt em" Nói xong, tôi lại kiễng chân, hôn lên môi anh.

Đây là nụ hôn đầu của chúng tôi, khi đó thật sự quá trẻ, không biết xấu hổ là gì.

"Không cần theo đuổi." Khép kí ức lại, tôi ngẩng đầu, nhìn thẳng vào đôi mắt dịu dàng của anh.

"Em..." Anh vốn định nói gì đó, tôi lại kiễng chân lên, hôn lên môi anh, cảm nhận được hơi thở của anh trên chóp mũi tôi, cảm nhận anh nhẹ nhàng mút lấy đầu lưỡi tôi, dùng sức, nụ hôn sau khi xa cách bao năm, chưa chan bao lời muốn nói.

Tần Diệc Phong của em, cảm ơn anh đã quay lại thế giới của em, cảm ơn anh khi mà em bỏ rơi anh, anh lại về tìm em.

Em yêu anh, từ cái nhìn đầu tiên, chính là anh, mãi mãi mãi mãi.

"Chúng ta về nhà gặp con trai đi." Tôi kéo tay anh chạy nhanh về phía xe hơi, không thể chờ thêm phút nào, tôi muốn thấy bọn họ bên nhau.

+++

Chú thích:

(*) 'quay đầu mỉm cười sinh trăm vẻ đẹp' : Nguyên văn là 'Hồi mâu nhất tiểu bách mị sinh, Lục cung phấn đại vô nhan sắc', một câu trong Trường Hận Ca của nhà thơ Bạch Cư Dị viết về ối tình giữa Đường Huyền Tông Lý Long Cơ và Dương Quý Phi, đại khái có thể hiểu như 'nhất tiểu khuynh thành' ấy.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nếu Nặng Tình

Xe rẽ trái rồi lại phải, đi qua nhiều hẻm nhỏ, dưới chỉ dẫn của tôi, Tần Diệc Phong cuối cùng cũng lái xe đến dưới lầu nhà tôi.

Khi mở cửa, trong nhà im ắng, giờ này mẹ và Diệc Thâm hẳn là đang ngủ. Trong nhà bật một đèn, trên bàn có một tờ giấy của mẹ: "Trong bình giữ nhiệt có canh gà."

Tôi khẽ nói với Tần Diệc Phong: "Em quên mất giờ này Diệc Thâm đã đi ngủ rồi."

"Không sao, anh đi thăm con." Về mặt của anh không được tốt lắm.

"Được." Tôi mở đèn phòng ngủ của Diệc Thâm, thằng bé ngủ rất sâu, nên không tỉnh lại.

Tần Diệc Phong từ từ ngồi xuống, mắt không rời Diệc Thâm dù chỉ một giây, tôi đứng sau lưng anh, nhìn hai người bọn họ, cảm thấy mình đã chờ giây phút này lâu lắm rồi.

Cái gọi là 'đời này bình an, tháng tám yên tĩnh tươi đẹp, chính là như thế này.

Thật lâu sau, anh mới đứng dậy, khẽ hôn lên trán Diệc Thâm, sau đó nắm tay tôi đi ra khỏi phòng.

"Mạn Mạn, mấy năm nay, em phải chịu khổ nhiều rồi." Anh nhìn ngôi nhà tuy bày trí ảm áp nhưng lại vô cùng đơn sơ của tôi, cuối cùng vẫn nói.

Thông minh như anh, nhất định có thể nhìn ra mấy năm nay cuộc sống của chúng tôi không tốt đẹp gì qua cách bày biện trong nhà, nhưng tôi không kể khổ với anh, ít nhất là bây giờ không muốn nói.

"Qua cả rồi." Tôi chuyển đề tài. "Có muốn uống chút canh gà không."

"Em cần uống." Anh nói không nhanh không chậm, chắc cũng nhìn ra tôi không muốn tiếp tục đề tài này.

Tôi cười, xuống bếp hâm nóng canh, khi tôi bung canh gà ra, thấy anh đang nhìn tôi ngẩn người.

"Anh đang nghĩ gì vậy?" Lâu rồi không thấy anh như vậy, thật sự rất thú vị.

Anh nhìn tôi, nói rất nghiêm túc: "Anh đang nghĩ phải nuôi em béo lên một chút."

Bây giờ còn gầy hơn thời đại học, tôi nhớ sau mấy lần mây mưa, anh từng nói mập lên một chút sẽ tốt hơn.

Nhưng bây giờ rõ ràng người ta chưa nói gì cả, sao tự nhiên tôi lại nghĩ đến chuyện này cơ chứ...

"Tần tiên sinh định vỗ béo em thế nào đây." Tôi vừa đùa vừa đưa chén canh gà cho anh.

"Anh phải nghĩ cái đã." Ngừng một lát, anh mở miệng: "Đầu tiên phải dứt em uống canh gà đã."

Nói xong, anh đỡ lấy bát canh của tôi đặt lên bàn, sau đó lấy thìa múc canh gà cho tôi, anh rất kiên nhẫn, ánh mắt đầy dịu dàng.

Một chén đầy canh gà, tôi uống hết sạch, sau đó bát gác ợ một tiếng, tiếng rất vang.

Mắt mặt quá...

Tôi thấy anh nở nụ cười, cười rất vui.

"Bây giờ đến em đấy anh." Anh vừa nói vừa ôm tôi vào lòng, đặt một nụ hôn như chuồn chuồn lướt xuống môi tôi.

"Canh gà này ngon lắm." Anh vừa nói, vừa cúi người, dịu dàng ngậm lấy môi tôi, khẽ mút vào, tôi thấy toàn thân như vô lực.

"Ba mẹ xấu hổ..." Bỗng giọng của Diệc Thâm vang lên.

Tôi vội đẩy người nào đó đang công thành đoạt đất, đến bên Diệc Thâm đang lấy tay che mặt: "Sao tiểu Thâm lại dậy."

"Con mơ thấy ba về, nên con tỉnh dậy." Nói xong thằng bé vui vẻ chạy đến bên Tần Diệc Phong, ngẩng đầu nhìn anh: "Ba ơi, ba về thật rồi sao?"

"Ba ơi, ba đừng đi nữa, có được không."

Tần Diệc Phong ôm lấy thằng bé: "Ba sẽ không bao giờ bỏ con và mẹ nữa."

"Hay quá, mẹ, có phải mẹ cũng biết tin này, nên mới hôn thưởng ba không."

Tôi nhìn hai cha con đang cùng nhìn về phía tôi, đỏ mặt: "Đúng vậy, ba con thể hiện tốt, nên mẹ hôn ba."

Diệc Thâm nghe xong, cũng vui vẻ hôn lên má Tần Diệc Phong: "Ba ơi đây là phần thưởng con tặng ba."

Thằng bé nói xong, ba người chúng tôi cùng cười.

Giờ khắc này, tôi bỗng thấy mình như có cả thế giới.

Diệc Thâm nằng nặc không chịu ngủ, cứ sợ Tần Diệc Phong sẽ bỏ đi, chúng tôi dỗ dành hồi lâu, dù sao thằng bé cũng chỉ là một đứa trẻ, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn đi ngủ.

"Anh đi trước, sang mai tôi đón em." Tần Diệc Phong nhìn giờ, lại nhìn tôi.

"Được."

Mãi đến khi chiếc xe hơi màu đen rời khỏi tầm mắt, nước mắt nơi khóe mắt tôi cuối cùng cũng không kìm được mà rơi xuống.

Tần Diệc Phong, anh đã quay lại thế giới của em rồi, tốt quá.

Lúc này, thật hạnh phúc biết bao.

Ngay cả nước mắt cũng mang vị ngọt.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Đáng Chờ Mong

"Sớm thế?" Tiếng chuông buổi sớm vang lên, tôi biết là Tần Diệc Phong đến, lập tức đi mở cửa cho anh.

"Anh sợ Tiểu Thâm sáng dậy không thấy anh lại nghĩ tới qua anh lừa thằng bé." Anh mang theo một túi đồ ăn lớn, mỉm cười nhìn tôi. "Mua đồ ăn sáng cho mẹ con em."

"Vào đi." Khi tôi kéo anh vào nhà, đúng lúc mẹ cũng ra khỏi phòng bếp.

Không đợi mẹ hỏi, tôi đã giới thiệu trước: "Mẹ, đây là Tần Diệc Phong, anh ấy đã về rồi."

Chuyện của tôi và Tần Diệc Phong, mẹ tôi đã biết, nên bây giờ tôi có thể cảm thấy khóe mắt mà ướt lệ, nghẹn ngào nói: "Về là tốt rồi, về là tốt rồi."

"Mạn Mạn, mau mời cậu Tần ngồi." Có thể thấy mẹ rất vui vì anh đến.

"Dì à, đều là người một nhà cả, dì cứ gọi con là Diệc Phong là được." Tôi cảm thấy mẹ nghe xong những lời này lại càng thêm vui vẻ, như trẻ thêm chục tuổi vậy.

"Ba ơi ba ơi..." Diệc Thâm cũng rời giường tự bao giờ, thấy Tần Diệc Phong ở đây, lập tức chạy về phía anh.

Tần Diệc Phong xóc thằng bé lên, nói: "Chào buổi sáng, Diệc Thâm của ba."

"Ba ơi, hôm nay ba đưa con đến trường có được không?" Diệc Thâm nói xong, quay đầu nhìn tôi: "Hôm nay mẹ cũng đưa con đi."

Tần Diệc Phong gật đầu nói: "Được."

Diệc Thâm rất ít khi đòi hỏi, thằng bé vẫn luôn rất ngoan, tôi bận làm việc, bình thường việc đưa đón thằng bé đều do mẹ tôi làm. Thằng bé chưa từng nói gì, nhưng giờ phút này tôi nhận ra, mình đã nợ con quá nhiều.

"Sau này ba mẹ sẽ cùng đưa con đến trường hàng ngày, có được không?" Tôi xoa đầu thằng bé.

"Hay quá. Ngoắc tay, không được nói dối." Niềm vui tràn ngập khuôn mặt bé nhỏ của Diệc Thâm.

"Ngoắc tay, thất cô, một trăm năm, không thay đổi."

"Ba mẹ Diệc Thâm. Diệc Thâm là lớp trưởng lớp chúng tôi, học tập rất tốt, anh chị thật biết cách dạy dỗ." Đến trường học, sau khi đưa Diệc Thâm vào lớp, chúng tôi tiện đường chào hỏi cô Phương, giáo viên chủ nhiệm của Diệc Thâm.

"Cô Phương, cảm ơn cô đã chăm sóc Diệc Thâm." Tôi còn định nói thêm, Tần Diệc Phong bên cạnh đã mở miệng: "Cô Phương, Diệc Thâm nhà chúng tôi sau này còn phải phiền cô nhiều rồi."

Không biết có phải tôi tưởng tượng ra hay không, dường như cô Phương thoáng đỏ mặt, sau đó thẹn thùng trả lời: "Đây... là trách nhiệm của tôi."

"Vậy chúng tôi xin cáo từ." Khi anh ôm lấy tôi định rời đi, cô Phương bỗng nói vọng theo: "Bạn nhỏ Tần Diệc Thâm rất giống anh, rất đẹp trai."

Anh quay đầu lại, cười nói: "Cảm ơn, tôi lại thấy Diệc Thâm giống mẹ thằng bé hơn."

Nói xong anh kéo tôi đi nhanh khỏi đó.

Dường như tâm trạng anh rất tốt...

"Được cô giáo khen như vậy, cũng đừng vui vẻ thế chứ." Sau khi lên xe, tôi châm chọc anh.

Không ngờ anh lại đáp: "Diệc Thâm họ Tần."

...

Hình như lần trước tôi nói với anh Diệc Thâm mang họ Lục, nhưng đây là do tình huống khi ấy thôi.

"Ừm, theo họ ba của thằng bé." Tôi tỏ vẻ nghiêm túc, đáp lại: "Anh Tần đây cảm thấy không ổn sao?"

"Sao có thể chứ. Tần mãi vô cùng vinh hạnh."

Cũng may anh không so đo chuyện tôi gạt anh.

"Bình thường Diệc Thâm thích những gì?" Anh nhìn về phía trước, nghiêm túc hỏi tôi. Tôi có thể nhận ra sự nghiêm túc của anh.

Vì vậy tôi liền thao thao bất tuyệt kể những chuyện lý thú từ nhỏ đến lớn của Diệc Thâm.

"Nói vậy là năm tuổi rồi con vẫn còn tè dầm?" Khóe miệng anh nở nụ cười.

"Phải, dạp giường của thằng bé không biết đã bị thằng bé vẽ lên bao nhiêu tấm bản đồ thế giới rồi."

"Vậy sau này nhất định hiểu rất rõ năm châu bốn bể." Nhìn vẻ mặt kiêu ngạo kiêu như 'con anh phải thế' của anh, tôi không thể nín cười.

"Mạn Mạn, có phải anh đã bỏ lỡ rất nhiều chuyện không?"

"Không sao, vẫn còn kịp."

Thấy đáy mắt anh có chút mất mát, tôi cũng đau lòng đáp lại.

Đèn đỏ sáng lên, anh nhẹ nhàng nâng cầm tôi, nói: "Chúng ta sẽ cùng nhau lấy lại gấp nhiều lần những gì đã mất."

"Được." Tôi nghiêng đầu nhìn anh, đắm chìm trong ánh mắt dịu dàng của anh, không thể tự kiểm soát.

Đúng vậy, ánh mắt của Tần Diệc Phong mà tôi yêu sâu đậm chính là như thế này, dịu dàng khó cưỡng.

Chuyện cũ không cần phải bận lòng nữa, tương lai đáng mong chờ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Sương Mù Tan

Kéo rèm, ánh nắng nhạt chiếu vào, tôi thay hoa tươi vào lọ thủy tinh đầu giường, thấy như cả phòng bệnh đều sáng lên.

"Mẹ, mấy hôm nay hình như ba hơi gầy đi thì phải." Mấy năm nay mẹ chăm sóc ba rất tốt, thường xuyên xoa bóp cho ông, nên ba không hề bị hoại tử, cơ bắp cũng không bị teo lại.

Nhưng mà ba chưa từng tỉnh lại.

"Ông ngoại, sao ông lại lười như vậy, vẫn còn ngủ, con nói cho ông biết, ba con đã về rồi đấy." Diệc Thâm hai tay chống cằm, lú lú bên tai ba.

Tôi quay lại, phát hiện Tần Diệc Phong không thấy đâu, cũng ra khỏi phòng bệnh, vừa đi được mấy bước, đã thấy anh đứng ở góc hành lang bệnh viện. Anh đứng thẳng, hiền ngà, nhũn nhũn, nhìn xa xăm.

"Đang nghĩ gì vậy." Tôi đi đến bên anh, không dám nhìn vào mắt anh, bởi vì trong đó ngập tràn bi thương.

Đúng vậy, là bi thương, tôi cũng biết anh đau lòng như vậy là vì tôi.

"Nhân sự của công ty có chút thay đổi."

Tôi đứng lặng không nói gì, ngẩng đầu nhìn anh, thấy đôi môi xinh đẹp của anh tiếp tục hé mở: "Mạn Mạn, trước khi chúng ta chia tay công ty ba em đã có chuyện, ông đã đổ bệnh đúng không?"

"Đúng."

"Vậy nên khi ấy em nói chia tay anh cũng là vì lý do này phải không?" Tuy anh hỏi, nhưng giọng điệu lại như kể lại.

"Thời gian ấy với em, giống như một cơn ác mộng, em nhìn thấy bên ngoài toàn là công nhân giận dữ đòi lương, thấy các chú trong hộ đồng quản trị khổ khổ, thấy ba ngã xuống trước mặt em, em bị xô đẩy ngã xuống đất, nhưng không ai chịu đỡ em dậy."

Mỗi khi nhớ lại cảnh này, lòng đau đau nhói."

"Em đến trường định kể với anh, khi ấy em chỉ muốn được trốn vào lòng anh, nhưng lại vô tình nghe được các thầy bàn về chương trình du học Đức miễn phí, họ đều đề cử anh. Nếu em nói biến cố trong nhà với anh, anh nhất định sẽ không đi, nhưng tình hình lúc ấy, em không thể nào ra nước ngoài cùng anh. Em không thể ích kỷ như vậy, ngang đường anh, nên em..."

Những lời chôn giấu trong lòng biết bao năm, cuối cùng cũng nói ra.

"Qua cả rồi, Mạn Mạn." Anh dịu dàng lau nước mắt cho tôi, nói: "Anh đau lòng."

~~~~~
"Em nghĩ em sắp phải đổi việc rồi." Khi tôi đến Hải Vận đối diện SK để báo cáo, không nhận được tự châm chọc.

"Yên tâm, có anh ở đây, không ai dám xem em là gián điệp." Anh ngồi trên bà làm việc, vốn đang nghiêm túc xem tài liệu, lại ngẩng lên nhìn tôi, còn nói đùa được, xem ra tâm trạng anh rất tốt.

noi dễ trông thấy nhất trong phòng làm việc của anh có treo một bộ chữ, qua lớp thủy tinh tinh xảo có thể thấy những nét chữ có lực, tôi nhìn là nhận ra ngay những chữ này do chính anh viết ra: Quán bao nước thăm non xa, để ta tìm kiếm cho ra bạn lòng.

Bất ngờ một lát, tôi vẫn không kìm được hỏi anh: "Anh nói gì với Chu Mộ Hải vậy."

Vốn là tôi từ chức, chỉ biết là Chu Mộ Hải nhất định sẽ đến tìm tôi.

Khi tôi được gọi đến văn phòng anh ta, sắc mặt anh ta rất khó coi, khi nhìn tôi, anh ta nói: "Lục Mạn, có lẽ tôi đã đánh giá cao bản thân, cũng xem nhẹ mấy năm em và Diệc Phong bên nhau."

Khi nói những lời này, tôi có thể cảm nhận được từ vẻ mặt và giọng nói, anh ta đang đau khổ.

Nhưng trước giờ rõ ràng anh ta vẫn luôn rất vui vẻ, thoải mái.

Đều tại tôi. Tôi nghĩ vậy, anh ta nói tiếp: "Diệc Phong đến tìm tôi, nói với tôi vài câu. Tôi nghĩ không thể không buông tay rồi."

"Mạn Mạn, chúc em hạnh phúc." Anh ta đến gần tôi, ôm chặt tôi vào lòng. lúc này, tôi không đẩy anh ta ra. "May mà em không cho tôi hi vọng nào, tôi sẽ nhanh chóng ôn lại thôi, yên tâm. Theo đuổi em là quyền của tôi, nhưng em không có nghĩa vụ phải yêu tôi. Nếu cậu ta lại khiến em đau lòng, nhất định phải đến tìm tôi, tôi đánh cậu ta cho em."

Chu Mộ Hải mau chóng buông tôi ra, quay lưng về phía tôi, nói: "Không muốn nhìn em ngày một xa, em mau đi đi."

Tôi không nói nữa, quay người ra khỏi văn phòng của anh ta.

Thu dọn đồ đạc đi đến SK.

Tần Diệc Phong ôm lấy tôi từ phía sau, cùng nhìn ra ngoài từ cửa sổ sát đất.

"Không có gì, chuyện đàn ông với nhau thôi."

Nhìn anh có vẻ như không muốn nói nhiều, tôi cũng không hỏi thêm.

Một lúc sau, anh ghé đầu vào vai tôi, kiểu ngao nói bên tai tôi: "Anh chỉ nói cho cậu ta biết, đứa con thứ nhất và thứ hai của em đều chỉ có thể mang họ Tần."

...

:Vậy ngài giám đốc, anh định sắp xếp cho em công việc gì đây?"

"Trợ lý của anh."

"Không phải anh có trợ lý rồi sao."

"Ừ, thêm em cũng không sao."

"Được. Nhưng chúng ta phải công tư phân minh, không được chăm sóc đặc biệt."

Có lẽ thấy tôi nghiêm túc, anh cười, xoa đầu tôi: "Ừ, công tư phân minh."

Tôi biết anh muốn sắp xếp tôi bên mình, để có thể bên nhau lâu hơn.

Tôi cũng có ý đồ. Như vậy tôi có thể hiểu công việc của anh hơn, sau đó tìm hiểu xem mấy năm chúng tôi xa nhau, anh dần thay đổi như thế nào.

Chúng tôi không thể giờ giờ phút phút bên nhau, anh không yên tâm, em lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lư Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cười Nghiêng Thành

A: "Các cô có nghe gì chưa? Trợ lý tổng giám đốc mới tuyển, là một đại mỹ nhân."

B: "Nghe nói, trước đây cô ấy làm ở Hải Vận."

C: "Sáng nay tôi thấy cô ấy, thật sự rất xinh đẹp."

B: "Xinh thế nào?"

C: "Đôi mắt ngập nước, má hồng như đào, da trắng như mỡ đông." (@@ so sánh kiểu gì thế này) Dừng một lát, C nói tiếp: "Chết thật, biết mỹ nữ nhưng lại không thể miêu tả được khí chất cô ấy, vẻ đẹp của cô ấy khiến con gái cũng phải trầm trồ. Cô sẽ ghen tị, sẽ rất GATO."

A: "Thật muốn gặp người thật giá thật."

C: "Chẳng lẽ cuối cùng tổng giám đốc cũng muốn gần nữ sắc rồi, trước đây không phải trợ lý đều là nam sao."

B: "Tổng giám đốc cũng rất đẹp trai."

...

Nhà vệ sinh nữ quả nhiên là hội bà tám.

Tuy biết việc tôi về công ty gây ra rất nhiều lời đồn, nhưng chưa từng nghe trực tiếp như bây giờ.

Vốn định chờ họ nói xong mới ra, nhưng thấy họ vẫn bàn luận sôi nổi, tôi vẫn cứ ngỡ mở cửa, rửa tay như không nghe thấy gì, cười vì 71 ba người đang ngu ngơ nhìn tôi qua gương, xoay người rồi đi.

Đi được một đoạn, vẫn nghe thấy người phía sau đang nói: "Chính là cô ấy, chính là cô ấy."

"Cười nghiêng thành, đẹp không gì sánh bằng."

"Tiểu La, giám đốc Tần đâu." Về văn phòng không thấy người kia, Tiểu La là trợ lý của Tần Diệc Phong, mấy hôm nay tôi học được rất nhiều điều từ cậu.

Ví dụ như mỗi sáng sớm tổng giám đốc phải uống một ly cà phê đen, sau khi anh đi làm sẽ chuẩn bị cho anh. Ví dụ như tổng giám đốc có một phòng nhỏ kế bên, nếu giữa trưa có rảnh, anh sẽ chọn một lát. Ví dụ như cách ít lâu phải đi mua đồ vest, sơ mi và cả vật mới đặt ở phòng thay đồ cho anh.

Những chuyện nhỏ nhặt, tôi đều nhớ kỹ.

"Tổng giám đốc Tiêu Viễn của tập đoàn Tiêu Thị đưa người sang nghiên cứu, tổng giám đốc và các vị cấp cao khác đang đón tiếp ở phòng họp." Tiểu La cười trả lời tôi.

Làm trợ lý nhỏ của Tần Diệc Phong, tôi cũng biết, mấy chuyện lớn gần đây, trong đó có dự án khai thác du lịch làng Sơn Thủy thành phố S.

Tiêu Thị là tập đoàn hàng đầu trong giới bất động sản, mặc dù các ngành khác phát triển không tệ, nhưng chủ yếu vẫn là bất động sản. Nếu SK muốn có thành tựu về bất động sản ở thành phố S, hợp tác với Tiêu Thị là phương án tốt nhất.

"Sao cậu không đi?" Mấy cuộc họp thế này, thường Tiểu La sẽ đi theo ghi chép.

"Tổng giám đốc bảo em ở lại bảo cho chị biết là anh ấy đi họp." Tiểu La nói rất nghiêm túc, tôi suýt thì bật cười.

Người này, đúng thật là...

Khoảng hai tiếng sau, tiếng chuông thuộc về người nào đó vang lên: "Giám đốc Tần, có gì phân phó?"

"Chờ em ở bãi đỗ xe, Tiêu Viễn mời."

"Được, xuống ngay."

Cúp máy, nhanh chóng rời chỗ ngồi, đi thang máy xuống bãi giữ xe, Tần Diệc Phong đang ngồi trong xe, có vẻ như tâm tình rất tốt.

"Hôm nay họp thuận lợi không?"

"Ừ." Anh khẽ lên tiếng. "Nói đến mấy chi tiết, anh rất thích."

"Giám đốc Tần có thể tiết lộ chút không, để trợ lý nhỏ em đây cũng được vui lây." Nhìn anh vui như vậy, tôi cũng bất giác vui theo. Tiện tay mở radio, trong đài đang phát "Em của ngày xưa ấy" của Hứa Ngụy. (bài này đúng ra nên dịch là 'em của ngày hôm qua', mà sợ mọi người lộn với bài hát của Sơn Tùng nên để thế này, có phần không hay lắm, ca sĩ là Hứa Ngụy, không phải Hứa Ngụy Châu. Ai muốn nghe có thể search 'Hứa Ngụy Once you')

"Cũng được thôi, nhưng em có chắc là mình muốn nghe không?" Anh càng tỏ ra thần bí, tôi càng tò mò.

"Tôi nghiêm túc gật đầu, sau đó nghe thấy anh nói."

"Lúc em say luôn miệng kêu Tần Diệc Phong, khi Diệc Thâm vừa sinh ra, mỗi lần thắng bé khóc, em đều luống cuống như một đứa trẻ... Cậu ấy nói em rất nhớ anh, nói mình ghen tỵ với anh, vì anh có được trái tim em."

Tôi đơ mắt.

"Không phải các anh đang họp bàn chuyện du lịch làng Sơn Thủy à, nói mấy chuyện linh tinh này làm gì."

"Chuyện liên quan đến em đều là chuyện lớn được ưu tiên số một, sao lại là linh tinh." Dừng xe, tắt máy, anh nghiêng đầu, hé môi mang theo nụ cười chết

người.

"Anh Tần này, gần đây anh nhất định đã ăn rất nhiều mật." Miệng ngọt thế cơ mà.

"Phải đó, cho anh ăn miếng nữa nào." Anh nói, đoạn kéo tôi vào lòng, bờ môi ấm áp lại chạm vào tôi.

Cái gì gọi là thiêu thân lao đầu vào vừa, tôi nghĩ tôi đã hiểu rồi.

Bỗng tôi cảm thấy đầu ngón tay mát lạnh, ngón áp út được anh đeo lên một chiếc nhẫn màu bạc, thiết kế đơn giản, lại khiến người ta không thể rời mắt.

"Gi vậy?" Đây là đang cầu hôn đúng không? Tôi vẫn nhớ đây là tác phẩm phụ trong lớp thiết kế ở đại học của anh.

"Trời em lại." Anh nói, cười mở cửa xe, xuống xe.

Tôi vẫn ngồi trên ghế chưa kịp hoàn hồn, làm gì có ai cầu hôn như vậy. Khi xuống xe tôi mới nhận ra, sao lại dừng xe trước cửa cục dân chính, không phải đi ăn cơm sao.

"Chúng ta kết hôn đi."

"Kết hôn." Tôi mở to mắt nhìn anh, không thể tin nổi. "Nhưng em không mang theo hộ khẩu."

"Yên tâm, anh lo xong cả rồi." Anh lấy tập hồ sơ khỏi xe, giơ chứng minh thư và hộ khẩu lên trước mặt tôi.

Tôi ngáy người.

Lúc này điện thoại của tôi vang lên, Tiểu Thâm ở đầu dây bên kia vui vẻ nói: "Mẹ, mẹ lấy ba đi. Ba bảo chỉ cần con nói, mẹ nhất định sẽ đồng ý, mẹ, mẹ đồng ý nha."

Nhìn người đẹp trai nào đó đang cười dịu dàng nhìn tôi, lại nghe giọng nói đáng yêu trong điện thoại, tôi khẽ nói: "Em đồng ý."

Đầu tiên là gạt đeo nhẫn, sau đó tìm con trai giúp đỡ.

Tôi nghĩ con đường sau này, sẽ toàn là kế hoạch của Tần Diệc Phong.

Bạn đang đọc truyện *Tinh Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Lạc Lối Về

"Tổng quản lý, tổng giám đốc đưa người đi tham quan xưởng, theo lịch chắc khoảng 15 phút nữa sẽ về." Thấy quản lý phòng thị trường nhìn mình cười gượng, tôi vẫn giữ giọng điệu máy móc.

Tổng Triết cũng được xem là thanh niên đẹp trai có tài, công ty có không ít đồng nghiệp nữ ngưỡng mộ anh ta.

"Tôi biết." Anh ta cười, tiến lại gần tôi, "Gần đây mới ra Đại Thoại Tây Du 3, trợ lý Lục, có muốn đi xem với tôi không."

"Xin lỗi. Tôi xem rồi." Nói lời từ chối.

"Hả?" Anh ta có vẻ nghi ngờ. "Bộ phim này có hài không?"

Tôi đang định trả lời, một giọng nói sắc bén truyền đến: "Đại Thoại Tây Du là phim buồn, khóc còn không hết. Cậu nói xem có hài không?"

Tôi có thể thấy tổng quản lý ngáy người. Sau đó tôi thấy người nào đó mới châm lửa nhẹ nhàng bước qua như nước chảy mây trôi, khi đi ngang qua tôi còn nháy mắt với tôi.

Điện áp mấy tỉ von, được chưa.

"Anh không sao chứ." Tôi nhìn tổng quản lý đờ mặt, không hiểu sao lại cảm thấy hạnh phúc, người nào đó vừa ghen đầy sao.

"À, tôi không sao. Lần sau có phim cùng xem sau cũng được." Nói rồi vội vàng rời đi, cảm giác như chân nắn chạy trốn.

Trong công ty ngoài tôi và Tiểu La, rất ít ai biết quan hệ của tôi và anh. Một là hai chúng tôi rất kín tiếng, hai là trừ văn phòng tổng giám đốc, chúng tôi rất ít khi xuất hiện cùng nhau, bình thường toàn là Tiểu La đi theo. Ba là khí thế của tổng giám đốc quá lớn, các đồng nghiệp đều cho rằng không ai có thể khổng chế vị kim chủ này.

Tôi đến phòng trà pha cà phê cho anh, đưa đến bên bàn anh.

"Vừa nãy..." Anh mím môi, không nói tiếp.

"Anh vừa ghen à." Hiếm khi thấy anh ngược, tôi cười lớn, đến gần anh hơn một chút, muốn thấy cảm xúc sâu dưới đáy mắt anh.

Không ngờ anh thuận thế giữ eo tôi, tôi mất thăng bằng, ngã vào lòng anh, anh nói từng chữ một: "Anh đang tuyên bố chủ quyền."

Cảm nhận được hơi thở ấm áp vẩn vút quanh cổ, tôi thấy cả người tê dại, mất hết sức lực.

"Anh thích nhất câu thoại nào trong Đại Thoại Tây Du?" Lí trí còn lại nhắc nhở tôi, đây là phòng làm việc, ghế làm việc của anh.

Anh lại hôn trán, mũi, vành tai tôi. Hoàn toàn không để ý đến lời của tôi.

"Tôi biết sẽ có ngày anh ấy mặc áo giáp vàng, cười mây bảy màu đến cưới tôi trước mặt vạn người!"

Em thích nhất câu này."

Cuối cùng anh cũng dừng lại, trong mắt lóe lên tia nguy hiểm, hơi cong môi, nói:

"Anh nhớ Chí Tôn Bảo nói với cô gái: Anh rất ngưỡng mộ em, thiếu nữ hỏi: Ngưỡng mộ em? Sau đó Chí Tôn Bảo đáp thế nào?"

"Đâu chỉ ngưỡng mộ, thật ra là sợ mất em." Nói xong, tôi mới nhận ra đây tuyệt đối là một bẫy.

"Thiện tai thiện tai! Cuối cùng em cũng biết lạc lối quay về rồi." Anh cười mê người như vậy, tôi không tự chủ được rơi vào tay gãc.

Tiểu La đập cửa bên ngoài: "Tổng giám đốc, hai giờ chiều có một buổi họp định kì."

"Tôi muốn nghỉ ngơi một lát, một con ruồi cũng không được bay lốt." Nói xong anh bế tôi đang đờ mắt về phòng nghỉ.

"Dạ." Tiểu La ngoài cửa đáp.

Anh dịu dàng đặt tôi lên giường, sau đó áp người lên.

Tôi cảm nhận được hơi thở của anh ngày càng nóng, vẩn vút quanh tai tôi, kích thích mỗi tế bào trong người tôi, tay anh bắt đầu chạy loạn, chúng tôi vừa lạ lẫn vừa quen thuộc cơ thể của nhau.

Lúc này, tôi không muốn quan tâm đến bất cứ chuyện gì, chỉ cười ngênh hóp theo chuyển động của anh, trầm luân trong thế giới của anh.

Giờ phút hoàn hảo nhất trong đời em, chính là khi anh yêu em.

Chúng tôi cũng từng bàn về lời thoại trong Đại Thoại Tây Du như vậy.

Đó là đêm trước khi tốt nghiệp năm tư, trăng sáng, gió thoảng.

"Trước đây ngắm trăng với người ta gọi người ta là Tiểu Diễm Diễm." Tôi học cách nói chuyện của Thiết Phiến công chúa trong phim.

"Ngưng, anh gọi em là Tiểu Diễm Diễm bao giờ." Tần Diệc Phong nghiêm túc, dán vào tai tôi, nói: "Anh chỉ gọi em là Tiểu Bảo thôi."

"Đừng", tôi đỏ mặt, anh chỉ gọi tôi là Tiểu Bảo đúng một lần.

Khi tôi dừng cảm đưa bản thân quý giá nhất làm quà sinh nhật cho anh, trong lúc ý loạn tình mê, anh khẽ thì thầm bên tai tôi: "Tiểu Bảo, anh yêu em."

Sau đó động thân một, chúng tôi hòa làm một.

Từ đó vẩn vút bên nhau, không thể tách rời.

Đó là chuyện cả đời này tôi không thể nào quên, Câu 'anh yêu em' của Tần Diệc Phong, là lời tình tứ ngọt ngào nhất thế gian.

Tôi nhìn vẻ cười gian của anh, đang định nói, lại bị một bờ môi ấm nóng bịt miệng, hôn sâu.

Bạn đang đọc truyện *Tình Sâu Sao Lưu Luyến* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

